

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 303



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

8 września 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 303/02	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 303/03	Sprawa C-675/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-455/12 Zoo Sport Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), interwenient przed Sądem K-2 Corp., wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r..	2
2014/C 303/04	Sprawa C-676/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-453/12 Zoo Sport Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), interwenient przed Sądem K-2 Corp., wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r..	2
2014/C 303/05	Sprawa C-28/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Częstochowie (Polska) w dniu 20 stycznia 2014 r. – Ryszard Pańczyk przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie . . .	3

PL

2014/C 303/06	Sprawa C-101/14 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2013 r. w sprawie T-389/13 Brown Brothers Harriman & Co. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 lutego 2014 r. przez Brown Brothers Harriman & Co.	3
2014/C 303/07	Sprawa C-191/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Austria) w dniu 17 kwietnia 2014 r. – Borealis Polyolefine GmbH przeciwko Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft	3
2014/C 303/08	Sprawa C-192/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Austria) w dniu 17 kwietnia 2014 r. – OMV Refining & Marketing GmbH przeciwko Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft	5
2014/C 303/09	Sprawa C-226/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 8 maja 2014 r. – Eurogate Distribution GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt.	6
2014/C 303/10	Sprawa C-228/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 12 maja 2014 r. – DHL Hub Leipzig GmbH przeciwko Hauptzollamt Braunschweig	7
2014/C 303/11	Sprawa C-229/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden (Niemcy) w dniu 12 maja 2014 r. – Ender Balkaya przeciwko Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH	8
2014/C 303/12	Sprawa C-241/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 16 maja 2014 r. – Roman Bukovansky przeciwko Finanzamt Lörrach	8
2014/C 303/13	Sprawa C-242/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mannheim (Niemcy) w dniu 19 maja 2014 r. – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko Firma Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgenowi Vogelowi i Gerhardowi Vogelowi	9
2014/C 303/14	Sprawa C-245/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 21 maja 2014 r. – Thomas Cook Belgium NV przeciwko Thurner Hotel GmbH	10
2014/C 303/15	Sprawa C-251/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecske-méti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 maja 2014 r. – György Balázs przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága	10
2014/C 303/16	Sprawa C-255/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecske-méti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 27 maja 2014 r. – Chmielewski przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága	11
2014/C 303/17	Sprawa C-256/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 28 maja 2014 r. – Lisboagás GDL, Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira.	12
2014/C 303/18	Sprawa C-257/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 28 maja 2014 r. – C. van der Lans przeciwko Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV	12
2014/C 303/19	Sprawa C-270/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 3 kwietnia 2014 r. w sprawie T-356/12 Debonair Trading Internacional Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 3 czerwca 2014 r. przez Debonair Trading Internacional Lda ^a	14
2014/C 303/20	Sprawa C-274/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Económico Administrativo Central de Madrid (Hiszpania) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Banco de Santander S.A.	15

2014/C 303/21	Sprawa C-276/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Gmina Wrocław przeciwko Ministrowi Finansów	16
2014/C 303/22	Sprawa C-277/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – PPUH Stehcamp Sp. j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi	16
2014/C 303/23	Sprawa C-278/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 6 czerwca 2014 r. – SC Enterprise Focused Solutions SRL przeciwko Spitalul Județean de Urgență Alba Iulia.	17
2014/C 303/24	Sprawa C-279/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 6 czerwca 2014 r. – Catharina Smets, Franciscus Vereijken przeciwko TUIfly GmbH	18
2014/C 303/25	Sprawa C-287/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Törvényszék (Węgry) w dniu 11 czerwca 2014 r. – Eurospeed Ltd przeciwko Szegedi Törvényszék	18
2014/C 303/26	Sprawa C-288/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Timiș (Rumunia) w dniu 12 czerwca 2014 r. – Silvia Ciup przeciwko Administrația Județeană a Finanțelor Publice (AJFP) Timiș – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP)	19
2014/C 303/27	Sprawa C-291/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 20 marca 2014 r. w sprawie T-46/10, Faci SpA przeciwko Komisji Europejskiej w sprawie, wniesione w dniu 12 czerwca 2014 r. przez Faci SpA	20
2014/C 303/28	Sprawa C-293/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 czerwca 2014 r. – Gebhart Hiebler przeciwko Walter Schlagbauer	21
2014/C 303/29	Sprawa C-295/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 czerwca 2014 r. – DOW Benelux i in. przeciwko Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu.	21
2014/C 303/30	Sprawa C-297/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 17 czerwca 2014 r. – Dr. Rüdiger Hobohm przeciwko Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL	22
2014/C 303/31	Sprawa C-298/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 16 czerwca 2014 r. – Alain Laurent Brouillard przeciwko Komisji konkursowej zajmującej się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation i państwu belgijskiemu.	23
2014/C 303/32	Sprawa C-300/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 20 czerwca 2014 r. – Imtech Marine Belgium NV przeciwko Radio Hellenic SA.	24
2014/C 303/33	Sprawa C-301/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 24 czerwca 2014 r. – Pfothenhilfe-Ungarn e.V. przeciwko Ministerium für Energiewende, Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein	25
2014/C 303/34	Sprawa C-306/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wychowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 25 czerwca 2014 r. – Direktor na Agencija Mitnici przeciwko Biowet AD	26
2014/C 303/35	Sprawa C-312/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ráckevei Járásbírószág (Węgry) w dniu 1 lipca 2014 r. – Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Márton Lantos i Mártonné Lantos	27

2014/C 303/36	Sprawa C-316/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 2 lipca 2014 r. – Marc Hußock, Ute Hußock, Michelle Hußock, Florian Hußock przeciwko Condor Flugdienst GmbH	28
2014/C 303/37	Sprawa C-317/14: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	28
2014/C 303/38	Sprawa C-330/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkatügyi Bírószág (Węgry) w dniu 8 lipca 2014 r. – Szemerey Gergely przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve	29
2014/C 303/39	Sprawa C-331/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 8 lipca 2014 r. – Petar Kezić s.p. Trgovina Prizma przeciwko Republice Słowenii.	30
2014/C 303/40	Sprawa C-334/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 9 lipca 2014 r. – Państwo belgijskie przeciwko Nathalie De Fruytier	31

Sąd

2014/C 303/41	Sprawa T-189/14: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 lipca 2014 r. – Deza przeciwko ECHA (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Będące w posiadaniu ECHA dokumenty zawierające informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w złożonym przez nie wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji chemicznej — Decyzja o udzieleniu osobie trzeciej dostępu do dokumentów — Wniosek o zawieszenie wykonania — Pilny charakter — Fumus boni juris — Wyważenie interesów).	32
2014/C 303/42	Sprawa T-420/14: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – Wine in Black przeciwko OHIM – Quinta do Noval – Vinhos (Wine in Black)	33
2014/C 303/43	Sprawa T-422/14: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – Viscas przeciwko Komisji	33
2014/C 303/44	Sprawa T-424/11: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji	34
2014/C 303/45	Sprawa T-425/14: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji	35
2014/C 303/46	Sprawa T-441/14: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Brugg Kabel i Kabelwerke Brugg przeciwko Komisji	36
2014/C 303/47	Sprawa T-444/14: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2014 r. – Furukawa Electric przeciwko Komisji	38
2014/C 303/48	Sprawa T-445/14: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – ABB przeciwko Komisji	39
2014/C 303/49	Sprawa T-450/14: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – Sumitomo Electric Industries i J-Power Systems przeciwko Komisji.	40
2014/C 303/50	Sprawa T-451/14: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Fujikura przeciwko Komisji	41
2014/C 303/51	Sprawa T-453/14: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. – Pannonhalmi Főapátság przeciwko Parlamentowi.	42
2014/C 303/52	Sprawa T-460/14: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2014 r. – AETMD przeciwko Radzie.	43
2014/C 303/53	Sprawa T-463/14: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Österreichische Post przeciwko Komisji.	44
2014/C 303/54	Sprawa T-486/14: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2014 r. – Stawycki przeciwko Radzie	45

2014/C 303/55	Sprawa T-507/14: Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2014 r. – Vidmar i in. przeciwko Unii Europejskiej	46
2014/C 303/56	Sprawa T-510/14: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2014 r. – Staywell Hospitality Group przeciwko OHIM – Sheraton International IP (PARK REGIS)	47
2014/C 303/57	Sprawa T-513/14: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2014 r. – GreenPack przeciwko OHIM (greenpack)	48
2014/C 303/58	Sprawa T-514/14: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2014 r. – Hispavima przeciwko Komisji.	49
2014/C 303/59	Sprawa T-519/14: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2014 r. – Grupo Morera & Vallejo y DSA przeciwko Komisji	49
2014/C 303/60	Sprawa T-520/14: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2014 r. – bd breyton-design przeciwko OHIM (RACE GTP)	50
2014/C 303/61	Sprawa T-525/14: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2014 r. – Compagnie générale des établissements Michelin przeciwko OHIM – Continental Reifen Deutschland (XKING).	51
2014/C 303/62	Sprawa T-526/14: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2014 r. – Matratzen Concord przeciwko OHIM – Barranco Rodriguez (Matratzen Concord)	52
2014/C 303/63	Sprawa T-528/14: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2014 r. – Information Resources przeciwko OHIM (Growth Delivered)	52
2014/C 303/64	Sprawa T-529/14: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2014 r. – adp Gauselmann przeciwko OHIM (Multi Win)	53
2014/C 303/65	Sprawa T-530/14: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2014 r. – Verein StHD przeciwko OHIM (czarna szarfa)	54
2014/C 303/66	Sprawa T-532/14: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2014 r. – Alsharghawi przeciwko Radzie	55
2014/C 303/67	Sprawa T-539/14: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2014 r. – North Drilling Co. przeciwko Rada Unii Europejskiej.	55
2014/C 303/68	Sprawa T-541/14: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Antica Azienda Agricola Vitivinicola Dei Conti Leone De Castris przeciwko OHIM – Vicente Gandía Pla (ILLIRIA)	56
2014/C 303/69	Sprawy połączone T-432/11, T-490/11, T-649/11, T-651/11, T-97/12, od T-99/12 do T-102/12 i T-446/12T: Postanowienie Sądu z dnia 12 czerwca 2014 r. – Makhoulouf i in. przeciwko Radzie	57
2014/C 303/70	Sprawa T-641/13: Postanowienie Sądu z dnia 8 lipca 2014 r. – Gemeente Bergen op Zoom przeciwko Komisji.	58
2014/C 303/71	Sprawa T-28/14: Postanowienie Sądu z dnia 25 czerwca 2014 r. – José Manuel Baena Grupo przeciwko OHIM – Neuman (Siedząca postać)	58

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 303/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 292 z 1.9.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 282 z 25.8.2014

Dz.U. C 261 z 11.8.2014

Dz.U. C 253 z 4.8.2014

Dz.U. C 245 z 28.7.2014

Dz.U. C 235 z 21.7.2014

Dz.U. C 223 z 14.7.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-455/12 Zoo Sport Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), interwenient przed Sądem K-2 Corp., wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r.

(Sprawa C-675/13 P)

(2014/C 303/02)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Zoo Sport Ltd (przedstawiciel: I. Rungg, Rechtsanwalt)

Inni uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); K-2 Corp.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2014 r. Trybunał (szósta izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-453/12 Zoo Sport Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), interwenient przed Sądem K-2 Corp., wniesione w dniu 17 grudnia 2013 r.

(Sprawa C-676/13 P)

(2014/C 303/03)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Zoo Sport Ltd (przedstawiciel: I. Rungg, Rechtsanwalt)

Inni uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); K-2 Corp.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2014 r. Trybunał (szósta izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Częstochowie (Polska) w dniu 20 stycznia 2014 r. – Ryszard Pańczyk przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

(Sprawa C-28/14)

(2014/C 303/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Częstochowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryszard Pańczyk

Strona pozwana: Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości orzeka o oczywistym braku właściwości do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Sąd Okręgowy w Częstochowie.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2013 r. w sprawie T-389/13 Brown Brothers Harriman & Co. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 lutego 2014 r. przez Brown Brothers Harriman & Co.

(Sprawa C-101/14 P)

(2014/C 303/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Brown Brothers Harriman & Co. (przedstawiciele: adwokaci P. Leander, T. Kronhöffer)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości (trzecia izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Austria) w dniu 17 kwietnia 2014 r. – Borealis Polyolefine GmbH przeciwko Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-191/14)

(2014/C 303/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Borealis Polyolefine GmbH

Druga strona postępowania: Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja 2013/448/UE ⁽¹⁾ jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE ⁽²⁾, w zakresie w jakim wyłącza ona z podstawy obliczania, o której mowa w art. 10a ust. 5 lit. a) i b) emisje w związku z gazami odlotowymi wytwarzanymi przez instalacje objęte załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE lub energię ciepłą wykorzystywaną w instalacjach objętych załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE, która pochodzi z urządzeń kogeneracyjnych, dla których dopuszczony jest przydział bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10a ust. 1 i art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE oraz decyzji 2011/278/UE ⁽³⁾?
- 2) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 3e i 3u dyrektywy 2003/87/WE samodzielnie lub w związku z art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim stanowi, że emisje CO₂ w związku z gazami odlotowymi wytwarzanymi przez instalacje objęte załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE lub energia ciepła wykorzystywana w instalacjach objętych załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE, która została uzyskana przez urządzenia kogeneracyjne, są emisjami produkowanymi przez „wytwórców energii elektrycznej”?
- 3) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza cele dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim ustanawia nierównowagę poprzez wyłączenie emisji w związku ze spalaniem gazów odlotowych i energią ciepłą wytworzoną w drodze kogeneracji z podstawy obliczania, o której mowa w art. 10a ust. 5 lit. a) i b), podczas gdy uprawniają one do przydziału bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10a ust. 1 i art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE i decyzji 2011/278/UE?
- 4) Czy decyzja 2011/278/UE jest nieważna i narusza art. 290 TFUE i art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim jej art. 15 ust. 3 zmienia art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE lit. a) i b) w ten sposób, że zastępuje odniesienie do „instalacji, które nie są objęte ust. 3” odniesieniem do „instalacji, które nie są wytwórcami energii elektrycznej”?
- 5) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim owa decyzja nie została przyjęta na podstawie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, przewidzianej w art. 5a decyzji Rady 199/468/WE i art. 12 rozporządzenia 182/2011/UE?
- 6) Czy art. 17 europejskiej karty praw podstawowych należy rozumieć w ten sposób, że wyklucza on zatrzymanie przydziału bezpłatnych uprawnień w oparciu o bezprawne obliczenie międzysektorowego współczynnika korygującego?
- 7) Czy art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE samodzielnie lub w związku z art. 15 ust. 3 decyzji 2011/278/UE należy rozumieć w ten sposób, że wyklucza on zastosowanie przepisu krajowego, który przewiduje stosowanie bezprawnie obliczonego międzysektorowego współczynnika korygującego tak, jak został on ustalony w art. 4 decyzji 2013/448/UE i w załączniku II do niej, do przydziału bezprawnych uprawnień w państwie członkowskim?
- 8) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim włącza ona tylko emisje z instalacji, które należały do systemu wspólnotowego od 2008 r., tak że wyłącza ona emisje związane z działaniami należącymi do systemu wspólnotowego od 2008 r. (w zmienionym załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE), jeżeli działania te miały miejsce w instalacjach, które należały do systemu wspólnotowego przed 2008 r.?

- 9) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim włącza ona tylko emisje z instalacji, które należały do systemu wspólnotowego od 2013 r., tak że wyłącza ona emisje związane z działaniami należącymi do systemu wspólnotowego od 2013 r. (w zmienionym załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE), jeżeli działania te miały miejsce w instalacjach, które należały do systemu wspólnotowego przed 2013 r.?

- (¹) Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 240, s. 27.
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275, s. 32.
- (³) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Niederösterreich (Austria) w dniu 17 kwietnia 2014 r. – OMV Refining & Marketing GmbH
przeciwko Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft**

(Sprawa C-192/14)

(2014/C 303/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: OMV Refining & Marketing GmbH

Druga strona postępowania: Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja 2013/448/UE (¹) jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE (²), w zakresie w jakim wyłącza ona z podstawy obliczania, o której mowa w art. 10a ust. 5 lit. a) i b) emisje w związku z gazami odlotowymi wytwarzanymi przez instalacje objęte załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE lub energię ciepłą wykorzystywaną w instalacjach objętych załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE, która pochodzi z urządzeń kogeneracyjnych, dla których dopuszczony jest przydział bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10a ust. 1 i art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE oraz decyzji 2011/278/UE (³)?
- 2) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 3e i 3u dyrektywy 2003/87/WE samodzielnie lub w związku z art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim stanowi, że emisje CO² w związku z gazami odlotowymi wytwarzanymi przez instalacje objęte załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE lub energia ciepła wykorzystywana w instalacjach objętych załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE, która została uzyskana przez urządzenia kogeneracyjne, są emisjami produkowanymi przez „wytwórców energii elektrycznej”?
- 3) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza cele dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim ustanawia nierównowagę poprzez wyłączenie emisji w związku ze spalaniem gazów odlotowych i energią ciepłą wytworzoną w drodze kogeneracji z podstawy obliczania, o której mowa w art. 10a ust. 5 lit. a) i b), podczas gdy uprawniając one do przydziału bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10a ust. 1 i art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE i decyzji 2011/278/UE?

- 4) Czy decyzja 2011/278/UE jest nieważna i narusza art. 290 TFUE i art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim jej art. 15 ust. 3 zmienia art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE lit. a) i b) w ten sposób, że zastępuje odniesienie do „instalacji, które nie są objęte ust. 3” odniesieniem do „instalacji, które nie są wytwórcami energii elektrycznej”?
- 5) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim owa decyzja nie została przyjęta na podstawie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, przewidzianej w art. 5a decyzji Rady 199/468/WE i art. 12 rozporządzenia 182/2011/UE?
- 6) Czy art. 17 europejskiej karty praw podstawowych należy rozumieć w ten sposób, że wyklucza on zatrzymanie przydziału bezpłatnych uprawnień w oparciu o bezprawne obliczenie międzysektorowego współczynnika korygującego?
- 7) Czy art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE samodzielnie lub w związku z art. 15 ust. 3 decyzji 2011/278/UE należy rozumieć w ten sposób, że wyklucza on zastosowanie przepisu krajowego, który przewiduje stosowanie bezprawnie obliczonego międzysektorowego współczynnika korygującego tak, jak został on ustalony w art. 4 decyzji 2013/448/UE i w załączniku II do niej, do przydziału bezprawnych uprawnień w państwie członkowskim?
- 8) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim włącza ona tylko emisje z instalacji, które należały do systemu wspólnotowego od 2008 r., tak że wyłącza ona emisje związane z działaniami należącymi do systemu wspólnotowego od 2008 r. (w zmienionym załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE), jeżeli działania te miały miejsce w instalacjach, które należały do systemu wspólnotowego przed 2008 r.?
- 9) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna i narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w zakresie w jakim włącza ona tylko emisje z instalacji, które należały do systemu wspólnotowego od 2013 r., tak że wyłącza ona emisje związane z działaniami należącymi do systemu wspólnotowego od 2013 r. (w zmienionym załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE), jeżeli działania te miały miejsce w instalacjach, które należały do systemu wspólnotowego przed 2013 r.?

-
- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 240, s. 27.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275, s. 32.
- ⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 8 maja 2014 r. – Eurogate Distribution GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-226/14)

(2014/C 303/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eurogate Distribution GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest sprzeczne z przepisami dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾ pobieranie podatku VAT w przywozie od towarów, które były przedmiotem powrotnego wywozu jako towar niewspólnotowy, za które jednak powstał dług celny w wyniku naruszenia obowiązku przewidzianego w art. 204 kodeksu celnego ⁽²⁾ – tutaj: nieterminowe wykonanie obowiązku polegającego na wpisaniu wyprowadzenia towaru ze składu celnego w przewidzianej w tym celu ewidencji towarowej najpóźniej w momencie jego wyprowadzenia?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy przepisy dyrektywy 77/388/EWG wymagają w takich przypadkach pobrania podatku VAT w przywozie od towarów, czy też państwom członkowskim przysługuje w tym zakresie margines swobody?

oraz

3) Czy podmiot prowadzący skład celny, który na podstawie umowy o świadczenie usług wprowadza do swojego składu celnego towar pochodzący z państwa trzeciego, nie mogąc nim rozporządzać, jest osobą zobowiązaną do zapłaty podatku VAT w przywozie, który powstał w wyniku naruszenia przez ten podmiot obowiązku przewidzianego w art. 10 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 77/388/EWG w związku z art. 204 ust. 1 kodeksu celnego, nawet jeżeli towar ten nie jest używany do celów zawieranych transakcji podlegających opodatkowaniu w rozumieniu art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 12 maja 2014 r. – DHL Hub Leipzig GmbH przeciwko Hauptzollamt Braunschweig

(Sprawa C-228/14)

(2014/C 303/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DHL Hub Leipzig GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Braunschweig

Pytanie prejudycjalne

— Czy podatek VAT w przywozie od towarów, które jako towar niewspólnotowy pod dozorem celnym były przedmiotem powrotnego wywozu, za które jednak powstał dług celny w wyniku naruszenia obowiązku przewidzianego w art. 204 kodeksu celnego ⁽¹⁾ – tutaj: brak terminowego zakończenia procedury zewnętrznego tranzytu wspólnotowego poprzez przedstawienie we właściwym urzędzie celnym przed przemieszczeniem do kraju trzeciego – uważa się za nienależny prawnie w rozumieniu art. 236 ust. 1 kodeksu celnego w związku z przepisami dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾, w każdym razie wtedy gdy jako dłużnik do odpowiedzialności zostaje pociągnięty ten, na którym spoczywał naruszony obowiązek, chociaż nie był on uprawniony do rozporządzania towarami?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden
(Niemcy) w dniu 12 maja 2014 r. – Ender Balkaya przeciwko Kiesel Abbruch- und Recycling Technik
GmbH**

(Sprawa C-229/14)

(2014/C 303/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ender Balkaya

Strona pozwana: Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy odpowiednie przepisy prawa Unii, a w szczególności art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom ustawowym albo praktykom wyłączającym z liczby pracowników zatrudnionych w rozumieniu tego przepisu członka zarządu spółki kapitałowej, także wtedy gdy świadczy on pracę pod kierownictwem lub kontrolą innego organu tej spółki, w zamian za którą otrzymuje wynagrodzenie i sam nie posiada udziałów w spółce?
- 2) Czy odpowiednie przepisy prawa Unii, a w szczególności art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nakazuje, aby przy obliczaniu osób zatrudnionych w rozumieniu tego przepisu do liczby zatrudnionych wliczać jako pracowników także osoby, które nie otrzymują wynagrodzenia od pracodawcy, ale są finansowo wspierane i uznawane przez właściwe organy publiczne odpowiedzialne za promowanie zatrudnienia i osoby te w praktyce świadczą pracę w celu zdobycia i pogłębienia wiedzy lub też ukończenia kształcenia zawodowego („praktykant”), czy też to państwa członkowskie są odpowiedzialne za uchwalenie odpowiednich krajowych przepisów ustawowych lub wprowadzenie odpowiednich praktyk?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-
Württemberg (Niemcy) w dniu 16 maja 2014 r. – Roman Bukovansky przeciwko Finanzamt Lörrach**

(Sprawa C-241/14)

(2014/C 303/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Roman Bukovansky

Strona pozwana: Finanzamt Lörrach

Pytanie prejudycjalne

Czy postanowienia Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽¹⁾ z dnia 21 czerwca 1999 r. (BGBL II 2001, 810 i nast.), która w dniu 2 września 2001 r. została zatwierdzona ustawą przez Bundestag (BGBL II 2001, 810) i weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r. (zwana dalej „Umową”), w szczególności jej preambuła, art. 1, 2, 21 oraz art. 7 i 9 załącznika I należy interpretować w ten sposób, że nie zezwalają one pracownikowi, który przeniósł się z kraju do Szwajcarii, nie posiada obywatelstwa szwajcarskiego i od czasu przeniesienia do Szwajcarii jest tzw. powrotnym pracownikiem przygranicznym (umgekehrter Grenzgänger) w rozumieniu art. 15a ust. 1 DBA-Schweiz 1971/2002 [szwajcarsko-niemieckiej umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania], na podstawie art. 4 ust. 4 DBA-Schweiz w związku z art. 15a ust. 1 zdanie czwarte DBA-Schweiz 1971/2002, na objęcie go niemieckim opodatkowaniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 114, s. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mannheim (Niemcy) w dniu 19 maja 2014 r. – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH przeciwko Firma Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgenowi Vogelowi i Gerhardowi Vogelowi

(Sprawa C-242/14)

(2014/C 303/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Mannheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Strona pozwana: Firma Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgen Vogel, Gerhard Vogel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rolnik, który bez zawarcia umowy z uprawnionym ze wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin wykorzystuje uzyskany z własnej produkcji materiał reprodukcyjny chronionej odmiany jest już wtedy zobowiązany do zapłaty słusznego wynagrodzenia na podstawie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 ⁽¹⁾ z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, a w przypadku działania umyślnego lub niedbalstwa do naprawienia na podstawie art. 94 ust. 2 tego rozporządzenia wszelkich szkód wynikających z naruszenia systemu ochrony odmian roślin, jeżeli nie spełnił ciążącego na nim na podstawie art. 14 ust. 3 tiret czwarte tego rozporządzenia w związku z art. 5 i nast. rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 ⁽²⁾ z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 obowiązku zapłaty godziwego wynagrodzenia (opłata za produkcję własną) w momencie rzeczywistego wykorzystania materiału ze zbioru w celach reprodukcyjnych w uprawie polowej?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź, że rolnik może jeszcze spełnić ciążący na nim obowiązek zapłaty godziwej opłaty za produkcję własną także po rzeczywistym wykorzystaniu materiału ze zbioru w celach reprodukcyjnych w uprawie polowej: czy wskazane przepisy należy interpretować w ten sposób, że określają one termin, podczas którego rolnik wykorzystujący uzyskany z produkcji własnej materiał reprodukcyjny chronionej odmiany musi wypełnić ciążący na nim obowiązek zapłaty godziwej opłaty za produkcję własną, aby przyjąć, iż produkcja własna może zostać uznana za produkcję „uprawnioną” w rozumieniu art. 94 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 w związku z art. 14 tegoż rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 227, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 173, s. 14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 21 maja 2014 r. – Thomas Cook Belgium NV przeciwko Thurner Hotel GmbH

(Sprawa C-245/14)

(2014/C 303/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Thomas Cook Belgium NV

Druga strona postępowania: Thurner Hotel GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwany może złożyć wniosek o ponowne zbadanie przez sąd europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia również wtedy, gdy nakaz zapłaty został mu wprowadzie skutecznie doręczony, ale na podstawie zawartych w formularzu wniosku informacji dotyczących właściwości sądu został wydany przez niewłaściwy sąd?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy wyjątkowe okoliczności w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1896/2006 występują zgodnie z motywem 25 komunikatu Komisji Europejskiej z dnia 7 lutego 2006 r. (COD 2004/0055) już wtedy, gdy europejski nakaz zapłaty został wydany na podstawie informacji w formularzu wniosku, które mogą się później okazać fałszywe, w szczególności jeżeli zależy od tego właściwość sądu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 399, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 maja 2014 r. – György Balázs przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-251/14)

(2014/C 303/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: György Balázs.

Strona pozwana: Nemzeti Adó – és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że poza przesłankami jakości ustanowionymi w przepisach krajowych przyjętych na podstawie rzeczony dyrektywy, inne przepisy krajowe nie mogą nakładać na dostawcę paliw inne przesłanki dotyczące jakości, które zostaną ujęte w uregulowaniu krajowym, będą dodatkowymi przesłankami w stosunku do przesłanek ustanowionych w dyrektywie?
- 2) Czy art. 1 ust. 6 i 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz przepisy dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że jeżeli obowiązuje rozporządzenie techniczne (w niniejszej sprawie rozporządzenie ministerialne przyjęte w drodze delegacji ustawowej), to stosowanie przepisu krajowego przyjętego w tej samej dziedzinie może być dobrowolne, to znaczy, że ustawa nie może postanowić o obowiązkowym jej stosowaniu?
- 3) Czy spełnia kryterium udostępnienia publicznego przepisu krajowego ustanowione w art. 1 ust. 6 dyrektywy 98/34/WE, przepis krajowy, który w chwili, gdy powinien być zastosowany, nie był dostępny w języku krajowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 350, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 27 maja 2014 r. – Chmielewski przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-255/14)

(2014/C 303/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Robert Michał Chmielewski.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwota grzywny administracyjnej nałożona na podstawie art. 5/A ustawy XLVIII z 2007 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (zwanej dalej „krajową ustawą wykonawczą”) spełnia wymóg zawarty w art. 9 ust. 1 rzeczony rozporządzenia, zgodnie z którym sankcje ustanowione przez prawo krajowe powinny być skuteczne, odstraszające i jednocześnie proporcjonalne [...] do popełnionego naruszenia prawa i do zamierzonego przez to rozporządzenie celu?

- 2) Czy art. 5/A krajowej ustawy wykonawczej w związku z kwotą ustanowionych przez niego grzywien nie narusza zakazu ukrytych ograniczeń [...] swobodnego przepływu kapitału ustanowionego w Traktacie o Unii Europejskiej i art. 65 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 309, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 28 maja 2014 r. – Lisboagás GDL, Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-256/14)

(2014/C 303/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lisboagás GDL, Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej sprzeciwia się temu, aby od przerzucanych przez prywatne przedsiębiorstwo dostarczające infrastruktury dystrybucyjnej gazu ziemnego na inne przedsiębiorstwo nabywające jego usługi, bez jakiegokolwiek wartości dodanej, kwot opłat za zajmowanie części podziemnej płaconych na rzecz gmin, w których istnieją rury, które stanowią część owej infrastruktury, był naliczany podatek VAT?
- 2) Z uwagi na to, że opłaty za zajmowanie części podziemnej są pobierane przez organy samorządu terytorialnego bez naliczania podatku VAT, to czy prawo Unii Europejskiej sprzeciwia się temu, aby przy przerzucaniu kwot tych opłat płaconych przez przedsiębiorstwo dostarczające infrastruktury dystrybucji gazu ziemnego na inne przedsiębiorstwo nabywające jego usługi był naliczany podatek VAT?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 28 maja 2014 r. – C. van der Lans przeciwko Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

(Sprawa C-257/14)

(2014/C 303/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C. van der Lans.

Strona pozwana: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy interpretować pojęcie zdarzenia w rozumieniu motywu 14 [rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾]
- 2) Nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu ww. motywu 14 nie są, w świetle pkt 22 wyroku Wallentin ⁽²⁾, tożsame z sytuacjami przywołanymi w charakterze przykładu w formie wyliczenia w ww. motywie 14 zdanie drugie, które zostały przez Trybunał uznane za zdarzenia w pkt 22 ww. wyroku. Czy jest prawdziwe twierdzenie, że zdarzenia w rozumieniu ww. pkt 22 nie są tożsame ze zdarzeniami w rozumieniu ww. motywu 14 [rozporządzenia]?
- 3) Co należy rozumieć przez pojęcie „nadzwyczajne okoliczności”, które zgodnie z pkt 23 wyroku Wallentin są związane ze zdarzeniem w postaci „nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu” w rozumieniu ww. motywu 14 [rozporządzenia], jeżeli zgodnie z pkt 22 [ww. wyroku] same nieoczekiwane wady mogące wpłynąć na bezpieczeństwo lotu nie stanowią nadzwyczajnych okoliczności, lecz mogą one jedynie spowodować ich zaistnienie?
- 4) Zgodnie z pkt 23 ww. wyroku Wallentin problem techniczny można zaliczyć do „nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu”, a w związku z tym stanowi „zdarzenie” w rozumieniu pkt 22 ww. wyroku Wallentin; zgodnie z pkt 23 ww. wyroku Wallentin okoliczności związane z takim zdarzeniem mogą zostać uznane za nadzwyczajne tylko wówczas, gdy odnoszą się do zdarzenia, które nie wpisuje się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwala na skuteczne nad nim zapanowanie, ze względu na jego charakter lub źródło; zgodnie z jego pkt 24 rozwiązanie problemu technicznego będącego wynikiem braku przeglądu maszyny musi więc zostać uznane za immanentny element normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego; w konsekwencji zgodnie z pkt 25 ww. wyroku tego rodzaju problemy techniczne nie mogą stanowić, jako takie, nadzwyczajnych okoliczności. Z tych elementów uzasadnienia wydaje się wynikać, że problem techniczny należący do „nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu” jest jednocześnie zdarzeniem, z którym mogą być związane nadzwyczajne okoliczności, a nawet może sam stanowić nadzwyczajną okoliczność. Jak należy interpretować pkt 22-25 ww. wyroku Wallentin, tak by wyeliminować tę pozorną sprzeczność?
- 5) Wyrażenie: „wpisuje się w ramy normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego” jest regularnie interpretowane przez sądy niższej instancji jako: „związane z normalną działalnością przewoźnika lotniczego” – co jest z kolei zgodne z wykładnią pasującą do niderlandzkiego słowa „inherent” (wpisujący się w ramy; immanentny element) (wersja niderlandzka nie jest autentyczną wersją wyroku) – tak że np. zderzenia z ptakami lub chmury popiołu nie są również postrzegane jako zdarzenia w rozumieniu pkt 23 wyroku Wallentin. Inne przykłady z orzecznictwa nawiązują przede wszystkim do wyrażenia: „i nie pozwala [przewoźnikowi lotniczemu] na skuteczne nad nim [tym zdarzeniem] panowanie, ze względu na jego charakter lub źródło” również użytego w pkt 23 wyroku Wallentin. Czy wyrażenie „wpisuje się w ramy” należy interpretować w ten sposób, że zakresem tego pojęcia są objęte jedynie zdarzenia, nad którymi przewoźnik lotniczy rzeczywiście może zapanować?
- 6) W jaki sposób należy interpretować pkt 26 ww. wyroku Wallentin, względnie jak należy go interpretować w świetle odpowiedzi udzielonych przez Trybunał na pytania czwarte i piąte?
- 7) a. Jeżeli na pytanie 6 zostanie udzielona odpowiedź, w myśl której problemy techniczne należące do nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu stanowią nadzwyczajne okoliczności, które mogą prowadzić do uwzględnienia powołania się na art. 5 ust. 3 rozporządzenia, o ile problemy te wynikają ze zdarzenia, które nie wpisuje się w ramy wykonywania działalności przewoźnika lotniczego, nad którymi to okolicznościami przewoźnik lotniczy rzeczywiście nie może zapanować, to czy oznacza to, iż problem techniczny, który wystąpił samoistnie i nie jest następstwem nieprawidłowego dozoru, ani nie został wykryty podczas wykonywania regularnej kontroli (ww. w opisie stanu faktycznego kontrole A-D oraz Daily Control) może stanowić nadzwyczajną okoliczność (względnie takiej okoliczności stanowić nie może) – przy założeniu, że nie mógł zostać wykryty podczas regularnych kontroli, – ponieważ nie można wskazać na zdarzenie w rozumieniu pkt 26 i w związku z tym nie można również stwierdzić, czy wpisuje się ono w ramy wykonywania działalności przez przewoźnika lotniczego oraz czy przewoźnik lotniczy nie mógł nad nim zapanować?

- b. Jeżeli na pytanie 6 zostanie udzielona odpowiedź, w myśl której problemy techniczne należące do nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu stanowią nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu pkt 22 [ww. wyroku Wallentin], a problem techniczny wystąpił samoistnie i nie jest następstwem nieprawidłowego dozoru, ani nie został wykryty podczas wykonywania regularnej kontroli (ww. w opisie stanu faktycznego kontrole A-D oraz Daily Control), to czy ten problem techniczny wpisuje się w ramy wykonywania działalności przez przewoźnika lotniczego oraz czy mógł on nad nim zapanować, czy też nie w rozumieniu ww. pkt 26?
- c. Jeżeli na pytanie 6 zostanie udzielona odpowiedź, w myśl której problemy techniczne należące do nieoczekiwanych wad mogących wpłynąć na bezpieczeństwo lotu stanowią nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu pkt 22 [ww. wyroku Wallentin], a problem techniczny wystąpił samoistnie i nie jest następstwem nieprawidłowego dozoru, ani nie został wykryty podczas wykonywania regularnej kontroli (ww. w opisie stanu faktycznego kontrole A-D oraz Daily Control), to z jakimi okolicznościami ten problem techniczny musi być związany i kiedy okoliczności te należy uznać za nadzwyczajne, tak żeby można się było na nie powołać w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
- 8) Przewoźnik lotniczy może powołać się na nadzwyczajne okoliczności tylko jeżeli jest w stanie dowieść, że odwołanie, względnie opóźnienie [lotu] jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć nawet wtedy gdyby podjęto wszelkie racjonalne środki. Czy trafny jest wniosek, iż podjęcie wszelkich racjonalnych środków rozumie się jako odnoszące się do uniknięcia zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności a nie do podjęcia środków mających na celu utrzymanie opóźnienia w granicach 3 godzin, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt c-iii) rozporządzenia nr 261/2004 w związku z pkt 57-61 wyroku w sprawach połączonych C-402/07 Sturgeon i in. ⁽³⁾?
- 9) W zasadzie można wyobrazić sobie dwa rodzaje środków służących ograniczeniu opóźnienia wynikającego z wystąpienia problemów technicznych do maksymalnie 3 godzin: z jednej strony przechowywanie zapasu części zamiennych w różnych miejscach na świecie, a więc nie tylko na lotnisku macierzystym przewoźnika lotniczego, a z drugiej strony przebookowanie pasażerów na inny lot. Czy decydując o ilości przechowywanych części wymiennych oraz o miejscach ich składowania na świecie przewoźnicy lotniczy mogą przyjąć za punkt wyjścia to co jest zwykle praktykowane w tym sektorze, również przez przedsiębiorstwa związane rozporządzeniem tylko w pewnym zakresie?
- 10) Czy rozstrzygając kwestię tego, czy podjęto wszelkie racjonalne środki w celu ograniczenia opóźnienia wynikającego z wystąpienia problemów technicznych wpływających na bezpieczeństwo lotu, sąd musi wziąć pod uwagę okoliczności potęgujące skutki opóźnienia, takie jak okoliczność, iż samolot, którego dotyczy problem techniczny, zanim – tak jak w niniejszej sprawie – powrócił do swojej macierzystej bazy musi wylądować na większej liczbie lotnisk, co może spowodować jeszcze większą stratę czasu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

⁽²⁾ Wyrok Wallentin-Hermann, C-549/07, EU:C:2008:771

⁽³⁾ Wyrok Sturgeon i in. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, EU:C:2009:716

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 3 kwietnia 2014 r. w sprawie T-356/
12 Debonair Trading Internacional Ld^a przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 3 czerwca 2014 r. przez
Debonair Trading Internacional Ld^a**

(Sprawa C-270/14 P)

(2014/C 303/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Debonair Trading Internacional Ld^a (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene pkt 2 sentencji wyroku, w którym oddalono skargę w pozostałej części;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania wraz ze wskazaniem co do właściwych przepisów prawa;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera się na jednym zarzucie, to jest na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾. Podsumowując podnosi ona, że Sąd naruszył prawo ograniczając okoliczności, w których może zaistnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd między rodziną znaków towarowych a późniejszym znakiem towarowym. Tytułem zarzutu ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie dokonał całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ponieważ nie uwzględnił wszystkich istotnych czynników.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Económico
Administrativo Central de Madrid (Hiszpania) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Banco de Santander S.A.**

(Sprawa C-274/14)

(2014/C 303/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Económico Administrativo Central de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco de Santander S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 decyzji [2011/5/WE] ⁽¹⁾ Komisji Europejskiej z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 należy interpretować w ten sposób, że uzasadnione oczekiwania, uznane w art. 1 ust. 2 i we wskazanym w nim zakresie, powinny być uznane za mające zastosowanie do odliczenia amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy zgodnie z art. 12 ust. 5 TRLIS w związku z pośrednim nabyciem udziałów w spółkach niebędących rezydentami dokonanych z racji bezpośredniego nabycia spółki holdingowej niebędącej rezydentem?

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy jest nieważna decyzja C(2013) 4399 final z dnia 17 lipca 2013 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP) – Amortyzacja podatkowa finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach niebędących rezydentami o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE z powodu naruszenia tego art. 108 TFUE i rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽²⁾ z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (obecnie art. 108 TFUE)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011 L 7, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Gmina Wrocław przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-276/14)

(2014/C 303/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmina Wrocław

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle art. 4 ust. 2 w związku z art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej jednostka organizacyjna gminy (lokalnego organu władzy w Polsce) może być uznana za podatnika VAT w sytuacji, gdy wykonuje czynności w charakterze innym niż organ władzy publicznej w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, pomimo, że nie spełnia warunku samodzielności (niezależności) przewidzianego w art. 9 ust. 1 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – PPUH Stehcemp Sp. j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi

(Sprawa C-277/14)

(2014/C 303/21)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PPUH Stehcemp Sp. j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 pkt 1, art. 4 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 i 2 Szóstej Dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (dalej: Szósta dyrektywa) należy interpretować w ten sposób, że czynność, dokonywana w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, w której ani podatnik, ani organy podatkowe nie są w stanie ustalić tożsamości rzeczywistego dostawcy towaru, jest dostawą towarów?
- 2) W razie pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 17 ust. 2 lit. a), art. 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 Szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na których podstawie, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, podatek nie może być odliczony przez podatnika z uwagi na to, że faktura została wystawiona przez podmiot, który nie był rzeczywistym dostawcą towaru i nie ma możliwości ustalenia tożsamości rzeczywistego dostawcy towaru oraz zobowiązania go do zapłaty podatku, bądź określenia osoby zobowiązanej za wystawienie faktury na podstawie art. 21 ust. 1 lit. c) Szóstej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 23 – 62

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia
(Rumunia) w dniu 6 czerwca 2014 r. – SC Enterprise Focused Solutions SRL przeciwko Spitalul
Județean de Urgență Alba Iulia**

(Sprawa C-278/14)

(2014/C 303/22)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Enterprise Focused Solutions SRL

Strona pozwana: Spitalul Județean de Urgență Alba Iulia

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 23 ust. 8 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy instytucja zamawiająca określa specyfikacje techniczne produktu będącego przedmiotem zamówienia poprzez odesłanie do określonego znaku towarowego, cechy równoważnego produktu, który jest oferowany należy oceniać jedynie w odniesieniu do specyfikacji technicznych produktów będących w produkcji lub można oceniać je również w odniesieniu do produktów będących na rynku, lecz których produkcja zakończyła się?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 6 czerwca 2014 r. – Catharina Smets, Franciscus Vereijken przeciwko TUIfly GmbH

(Sprawa C-279/14)

(2014/C 303/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Catharina Smets, Franciscus Vereijken

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie [nr] 261/2004 ⁽¹⁾ z uwzględnieniem motywu 15 powinno być interpretowane w ten sposób, że wystąpienie nadzwyczajnej okoliczności, która skłania przewoźnika lotniczego po jej wystąpieniu do świadomej zmiany trasy lotów i nadrobienia najpierw lotów, których dotyczyła bezpośrednio nadzwyczajna okoliczność, może usprawiedliwiać opóźnienie w rozumieniu art. 5 tegoż rozporządzenia i zwalniać przewoźnika lotniczego z ciążącego na nim obowiązku odszkodowawczego zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 261/2004 wobec pasażera, którego lot został wykonany dopiero po usunięciu wspomnianej okoliczności i nadrobieniu wszystkich lotów?
- 2) Czy w tym kontekście art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 powinien być interpretowany w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który wykonuje loty w systemie obrotowym, podjął wszelkie racjonalne środki i tym samym jest zwolniony z obowiązku odszkodowawczego, gdy przewozi pasażerów, których lot jest już znacznie opóźniony bezpośrednio z powodu nadzwyczajnej okoliczności, w drodze pierwszeństwa samolotami, które są zasadniczo inaczej wykorzystywane w systemie obrotowym?
- 3) Czy w świetle motywu 15 należy uznać, że istnienie nadzwyczajnych okoliczności można przyjąć tylko w odniesieniu do samolotu, którego dotyczy bezpośrednio strajk mogący dotyczyć jednego lub kilku lotów tego samolotu czy też krąg rozszerza się na więcej samolotów?
- 4) Czy w ramach racjonalnych środków przewidzianych w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 przedsiębiorstwu lotniczemu wolno wykorzystać samoloty, których nie dotyczy strajk, w celu zminimalizowania skutków strajku po stronie pasażerów, których on bezpośrednio dotyczy, i tym samym rozłożyć skutki strajku na większą liczbę samolotów i pasażerów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Törvényszék (Węgry) w dniu 11 czerwca 2014 r. – Eurospeed Ltd przeciwko Szegedi Törvényszék

(Sprawa C-287/14)

(2014/C 303/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Törvényszék.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eurospeed Ltd.

Strona pozwana: Szegedi Törvényszék.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczność, iż podmiotem odpowiedzialnym za zapłatę odszkodowania za szkody wyrządzone w związku z niewykonaniem prawa Unii jest państwo członkowskie, wyklucza zastosowanie uregulowania w dziedzinie odpowiedzialności przeciwko organowi państwowemu, który w rzeczywistości dokonał naruszenia, dla celów rozstrzygnięcia co do powodztwa o zapłatę odszkodowania wniesionego na tej podstawie?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁽¹⁾ wyłącza zastosowanie przez państwo przepisu, który w przypadku naruszenia obowiązków uregulowanych w rozporządzeniu ustanawia skutki prawne mające zastosowanie przeciwko kierowcy, który w rzeczywistości dopuścił się naruszenia, obok lub w miejsce przedsiębiorstwa transportowego?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy należy uznać, że orzeczenie krajowego sądu administracyjnego które wobec art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, opiera się na prawie krajowym sprzecznym z tym przepisem, w sposób oczywisty narusza prawo Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Timiș (Rumunia)
w dniu 12 czerwca 2014 r. – Silvia Ciup przeciwko Administrația Județeană a Finanțelor Publice
(AJFP) Timiș – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP)**

(Sprawa C-288/14)

(2014/C 303/25)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Timiș

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Silvia Ciup

Strona przeciwna: Administrația Județeană a Finanțelor Publice (AJFP) Timiș – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP) Timișoara

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady równoważności i skuteczności środków prawnych z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej, ustanowione w orzecznictwie Trybunału, i prawo własności, o którym mowa w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, mogą być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się przepisom prawa krajowego, które odraczają, poprzez rozłożenie na raty na okres pięciu lat, zwrot podatku pobranego z naruszeniem prawa wspólnotowego i zapłatę stosownych odsetek nakazane wyrokami, które stały się wykonalne do dnia 31 grudnia 2015 r.?

**Odwwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 20 marca 2014 r. w sprawie T-46/10,
Faci SpA przeciwko Komisji Europejskiej w sprawie, wniesione w dniu 12 czerwca 2014 r. przez
Faci SpA**

(Sprawa C-291/14 P)

(2014/C 303/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Faci SpA (przedstawiciele: S. Piccardo, Avvocato, S. Crosby, Advocaat))

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wydanego przez Sąd w dniu 20 marca 2014 r. wyroku w sprawie T-46/10 lub
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie nałożonej na nią grzywny lub obniżenie w znaczny sposób jej kwoty lub
- skierowanie sprawy do Sądu celem wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia oraz
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji oraz w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione przeciwko wydanemu przez Sąd w dniu 20 marca 2014 r. wyrokowi w sprawie T-46/10. W wyroku tym Sąd oddalił wniesioną przez Faci SpA w dniu 28 stycznia 2010 r. skargę przeciwko decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne) ⁽¹⁾.

Wnosząca odwołanie opiera je na dwóch zarzutach.

W pierwszym z nich wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, iż nie przeanalizował wagi, jaką miało naruszenie poczynione od grudnia 1996 r. ze względu na cechy charakterystyczne kartelu, co uniemożliwiło mu uwzględnienie wszystkich okoliczności istotnych dla obliczenia kwoty nałożonej na Faci SpA grzywny, efektem czego naruszył on pkt 20 wytycznych z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien lub art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ oraz art. 49 karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W drugim z zarzutów wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie przeprowadził skutecznej i pogłębionej kontroli sądowej ww. decyzji ze względu na to, iż bez badania okoliczności sprawy stwierdził on, że Faci SpA, pominąwszy mniej rygorystyczne wprowadzanie przez nią porozumień kartelowych w życie, zachowywała się dokładnie tak, jak inne uczestniczące w kartelu przedsiębiorstwa, i, nie przeprowadzając żadnej analizy, oddalił zarzut oparty na bezprawnym i szkodliwym dla Faci SpA zakłóceniu konkurencji ze względu na zastosowanie pkt 35 wytycznych w odniesieniu do konkurującej z nią spółki Bärlocher.

⁽¹⁾ Dz.U. C 307, s. 9.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 czerwca 2014 r. – Gebhart Hiebler przeciwko Walter Schlagbauer

(Sprawa C-293/14)

(2014/C 303/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gebhart Hiebler

Strona pozwana: Walter Schlagbauer

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy cała działalność gospodarcza kominiarza jest wyłączona na podstawie art. 2 ust. 2 lit. i) z zakresu stosowania dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾, gdyż kominiarz wykonuje także zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej (kontrola przeciwpożarowa, opinie w ramach procesu budowlanego itp.)?

W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, zgodnie z którym uprawnienie do wykonywania działalności gospodarczej kominiarza jest co do zasady ograniczone do określonego „okręgu kominiarskiego” jest zgodne z art. 10 ust. 4 i art. 15 ust. 1, ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s.36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 czerwca 2014 r. – DOW Benelux i in. przeciwko Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu

(Sprawa C-295/14)

(2014/C 303/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DOW Benelux BV, Esso Nederland BV en ExxonMobil Chemical Holland BV, Kuwait Petroleum Europoort BV, Rütgers Resins BV en Koppers Netherlands BV, Yara Sluiskil BV, BP Raffinaderij Rotterdam BV, Zeeland Refinery NV, ESD-SIC BV, DSM Delft Permit BV, SABIC Innovative Plastics BV, Shell Nederland Raffinaderij BV en Shell Nederland Chemie BV, Akzo Nobel Chemicals BV en Akzo Nobel Industrial Chemicals BV, Emerald Kalama Chemical BV, Nedmag Industries Mining & Manufacturing Holding BV, Rosier Nederland BV, Nederlandse Aardolie Maatschappij BV, Tata Steel IJmuiden BV, Chemelot Site Permit BV, Eska Graphic Board BV, Koch HC Partnership BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 263 ust. 4 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że operatorzy instalacji, do których począwszy od roku 2013 mają zastosowanie zasady dotyczące handlu uprawnieniami do emisji określone w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. U. 2003 L 275, s. 32), z wyjątkiem operatorów instalacji, o których mowa w art. 10a ust. 3 dyrektywy oraz nowych instalacji, bez wątplenia mogli byli żądać przed Sądem stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27) w zakresie, w jakim określa ona jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący?
- 2) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest nieważna, ponieważ decyzja ta nie została przyjęta zgodnie z określoną w art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą?
- 3) Czy art. 15 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1) narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, jako że pierwszy z wymienionych artykułów uniemożliwia uwzględnienie emisji wytwórców elektryczności dla celów określenia jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego? Jeśli tak, to jakie są konsekwencje tej niezgodności dla decyzji 2013/448/UE?
- 4) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, ze względu na to, że decyzja ta opiera się m.in. na danych przedłożonych w ramach wykonania art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a nie przyjęto przepisów, o których mowa w tym artykule, zgodnie z art. 14 ust. 1?
- 5) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest niezgodna w szczególności z art. 296 [TFUE] lub art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, ze względu na to, że decydująca dla obliczenia współczynnika korygującego wielkość emisji i liczba uprawnień do emisji zostały wskazane w decyzji tylko w części?
- 6) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest niezgodna w szczególności z art. 296 [TFUE] lub art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na to, że ten współczynnik korygujący jest określony w oparciu o dane, o których operatorzy instalacji, których dotyczy handel uprawnieniami do emisji, nie mogli powziąć wiedzy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 17 czerwca 2014 r. – Dr. Rüdiger Hobohm przeciwko Benedikt Kampik Ltd & Co. KG,
Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL**

(Sprawa C-297/14)

(2014/C 303/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dr. Rüdiger Hobohm

Strona pozwana: Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL

Pytania prejudycjalne

Czy konsument może na podstawie art. 15 ust. 1 lit. c) alternatywa druga w związku z art. 16 ust. 1 alternatywa druga rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych wytoczyć powództwo przed sąd właściwy ze względu na swoje miejsce zamieszkania przeciwko swojemu kontrahentowi wykonującemu działalność zawodową lub gospodarczą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, gdy wprowadzie umowa stanowiąca podstawę powództwa nie wchodzi bezpośrednio w zakres takiej działalności kontrahenta, która jest kierowana do państwa członkowskiego będącego miejscem zamieszkania konsumenta, to jednak umowa ta służy urzeczywistnieniu zysku gospodarczego, który jest celem uprzednio zawartej między stronami i już zrealizowanej innej umowy, objętej zakresem zastosowania cytowanych na wstępie przepisów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 16 czerwca 2014 r. – Alain Laurent Brouillard przeciwko Komisji konkursowej zajmującej się
rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation i państwu belgijskiemu**

(Sprawa C-298/14)

(2014/C 303/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alain Laurent Brouillard

Strony pozwane: Komisja konkursowa zajmująca się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation, państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także dyrektywę 2005/36 z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie do sytuacji, w której obywatel belgijski, zamieszkały w Belgii, który nie wykonywał działalności zawodowej w innym państwie członkowskim, w celu uzasadnienia swego wniosku o dopuszczenie do konkursu na stanowiska referendarzy przy belgijskim Cour de cassation (trybunał kasacyjny) powołuje się na dyplom wydany przez uniwersytet francuski, a mianowicie uprawniający do wykonywania zawodu dyplom ukończenia studiów magisterskich z zakresu prawa, ekonomii, zarządzania na wydziale prawa prywatnego, o specjalizacji prawnik-lingwista, wydany w dniu 22 listopada 2010 r. przez francuski uniwersytet w Poitiers?
- 2) Czy funkcja referendarza przy belgijskim Cour de cassation, w odniesieniu do której art. 259k Code judiciaire (kodeksu postępowania cywilnego) przewiduje, że powołanie jest uzależnione od posiadania dyplomu doktora lub licencjata prawa, jest funkcją regulowaną w rozumieniu art. 3 ww. dyrektywy 2005/36 z dnia 7 września 2005 r.?

- 3) Czy funkcja referendarza przy Cour de cassation, którego zadania są określone przez art. 135a Code judiciaire, jest zatrudnieniem w administracji publicznej w rozumieniu art. 45 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w konsekwencji stosowanie art. 45 i 49 tego traktatu, a także dyrektywy 2005/36 z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych jest wykluczone przez ww. art. 45 ust. 4?
- 4) Jeśli art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także dyrektywa 2005/36 z dnia 7 września 2005 r. mają zastosowanie w niniejszym przypadku, to czy normy te należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby komisja konkursowa zajmująca się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation uzależniała dopuszczenie do tego konkursu od posiadania dyplomu doktora lub licencjata prawa wydanego przez uniwersytet belgijski lub od uznania przez Wspólnotę Francuską, właściwą ds. nauczania, że dyplom magistra, wydany skarżącemu przez francuski uniwersytet w Poitiers, jest równoważny ze stopniem doktora, licencjata lub magistra prawa przyznawanym przez uniwersytet belgijski?
- 5) Jeśli art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także dyrektywa 2005/36 z dnia 7 września 2005 r. mają zastosowanie w niniejszym przypadku, to czy normy te należy interpretować w ten sposób, że nakładają one na komisję konkursową zajmującą się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation obowiązek porównania kwalifikacji skarżącego, wynikających z posiadanych przez niego dyplomów oraz doświadczenia zawodowego, z kwalifikacjami uzyskiwanymi wraz ze stopniem doktora lub licencjata prawa przyznawanym przez uniwersytet belgijski, a w stosownym przypadku do nałożenia na niego środka wyrównawczego, o którym mowa w art. 14 dyrektywy 2005/36?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 20 czerwca 2014 r. – Imtech Marine Belgium NV przeciwko Radio Hellenic SA

(Sprawa C-300/14)

(2014/C 303/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Imtech Marine Belgium NV

Strona pozwana: Radio Hellenic SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stanowi naruszenie art. 288 (wersji skonsolidowanej) traktatu z dnia 25 marca 1957 r. o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sytuacja, gdy nie stosuje się bezpośrednio rozporządzenia (WE) nr 805/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, ponieważ:

— ustawodawca belgijski zaniechał transpozycji tego rozporządzenia do prawa belgijskiego, oraz

— ustawodawca belgijski zaniechał włączenia do prawa belgijskiego – pomimo że te możliwości przewiduje w ramach sprzeciwu i apelacji – postępowania w przedmiocie kontroli?

- 2) W wypadku udzielania odpowiedzi przeczącej na pytanie 1: Co należy rozumieć pod pojęciem „kontrol[i] orzeczenia” w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych? Czy postępowanie dotyczące kontroli orzeczenia musi być przewidziane tylko w wypadku, gdy doręczenie lub powiadomienie dotyczące wezwania/pisma wszczynającego postępowanie nastąpiło zgodnie z art. 14 rozporządzenia nr 805/2004, czyli bez potwierdzenia odbioru? Czy prawo belgijskie w ramach sprzeciwu na podstawie art. 1047 i nast. Belgisch Gerechtelijk Wetboek (belgijski kodeks sądowy) i apelacji na podstawie art. 1050 i nast. Belgisch Gerechtelijk Wetboek nie zapewnia wystarczających gwarancji w celu spełnienia kryterium „postępowania dotyczącego kontroli” zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 804/2004?
- 3) Czy art. 50 Belgisch Gerechtelijk Wetboek, zgodnie z którym wyznaczone pod sankcją przepadku terminy z art. 860 ust. 2, 55 i 1048 Belgisch Gerechtelijk Wetboek w wypadkach siły wyższej lub w związku z wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności, co do których zainteresowane podmioty nie ponoszą winy, mogą być przedłużane, oferuje wystarczającą ochronę w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 805/2004?
- 4) Czy nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych stanowi orzeczenie sądowe, o wydanie którego należy wniesić w drodze pisma wszczynającego postępowanie? Jeśli tak: Czy sędzia musi nadać zaświadczenie a sekretarz musi wykazać nadanie zaświadczenia?
- Jeśli nie: Czy zadanie polegające na nadaniu zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego może należeć do sekretarza?
- 5) W wypadku, gdy nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego nie stanowi orzeczenia sądowego: Czy wnioskodawca, który nie wniósł o nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego w drodze pisma wszczynającego postępowanie może w późniejszym terminie – czyli po uzyskaniu prawomocności przez to orzeczenie – wystąpić z wnioskiem do sekretarza o nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 24 czerwca 2014 r. – Pfotenhilfe-Ungarn e.V.przeciwko Ministerium für Energiewende, Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

(Sprawa C-301/14)

(2014/C 303/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pfotenhilfe-Ungarn e.V.

Strona pozwana: Ministerium für Energiewende, Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

Uczestnik postępowania: Vertreter des Bundesinteresses przy Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy transport wykonywany przez uznane za organizację pożytku publicznego stowarzyszenie ochrony zwierząt jest transportem zwierząt nie mającym związku z działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 ⁽¹⁾, jeżeli służy on pośredniczeniu w adopcji bezpiecznych psów na rzecz osób trzecich w zamian za wynagrodzenie („opłatę ochronną, mającą zagwarantować faktyczne zainteresowanie osoby adoptującej zwierzę”), które
 - a) jest niższe od wydatków stowarzyszenia poniesionych na zwierzę, transport oraz pośrednictwo albo też akurat wydatki te pokrywa,
 - b) przewyższa te wydatki, lecz zysk służy finansowaniu niepokrytych wydatków powstałych w związku z pośredniczeniem w adopcji innych bezpiecznych zwierząt, wydatków na bezpieczne zwierzęta oraz inne projekty w zakresie ochrony zwierząt?
- 2) Czy występuje przedsiębiorstwo prowadzące handel wewnątrzwspólnotowy w rozumieniu art. 12 dyrektywy 90/425/EWG ⁽²⁾, jeżeli uznane za organizację pożytku publicznego stowarzyszenie ochrony zwierząt przemieszcza bezpieczne psy do Niemiec i pośredniczy w ich adopcji na rzecz osób trzecich w zamian za wynagrodzenie („opłatę ochronną, mającą zagwarantować faktyczne zainteresowanie osoby adoptującej zwierzę”), które
 - a) jest niższe od wydatków stowarzyszenia poniesionych na zwierzę, transport oraz pośrednictwo albo też akurat wydatki te pokrywa,
 - b) przewyższa te wydatki, lecz zysk służy finansowaniu niepokrytych wydatków powstałych w związku z pośredniczeniem w adopcji innych bezpiecznych zwierząt, wydatków na bezpieczne zwierzęta oraz inne projekty w zakresie ochrony zwierząt?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97; Dz.U. L 3, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, mających zastosowanie w handlu w obrębie Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego; Dz.U. L 224, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen
administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 25 czerwca 2014 r. – Direktor na Agencija Mitnici przeciwko
Biowet AD**

(Sprawa C-306/14)

(2014/C 303/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direktor na Agencija Mitnici

Strona przeciwna: Biowet AD

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy rozumieć pojęcie „procesu produkcyjnego” wspomnianego w przepisie art. 27 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 92/83/EWG ⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych oraz czy tym pojęciem objęte są oczyszczanie lub dezynfekcja jako procesy osiągnięcia określonych stopni czystości przewidzianych przez dobrą praktykę wytwarzania produktów leczniczych?

- 2) Czy art. 27 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych zezwala – przy normatywnie ustanowionym przez państwa członkowskie zwolnieniu alkoholu z opodatkowania zharmonizowaną akcyzą, gdy jest on wykorzystywany w procesie produkcyjnym, pod warunkiem że produkt końcowy nie zawiera alkoholu – na wprowadzenie zasady, zgodnie z którą do celów stosowania tego zwolnienia alkohol, który jest wykorzystywany jako środek czyszczący, nie jest uważany za wykorzystywany w procesie produkcyjnym?
- 3) Czy dopuszczalne jest z punktu widzenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wprowadzenie z natychmiastowym skutkiem (to jest bez przyznania rozsądnego terminu na dostosowanie działań podmiotów gospodarczych) fikcji prawnej takiej jak ta ustanowiona w art. 22 ust. 7 ZADS, która ogranicza wprowadzone uznaniowo przez państwo członkowskie zwolnienie z akcyzy poprzez jej zwrot w odniesieniu do alkoholu wykorzystanego jako środek czyszczący?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, s. 21.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ráckevei Járásbíróság
(Węgry) w dniu 1 lipca 2014 r. – Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Márton Lantos i Mártonné Lantos**

(Sprawa C-312/14)

(2014/C 303/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Ráckevei Járásbíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banif Plus Bank Zrt.

Strona pozwana: Márton Lantos, Mártonné Lantos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 (usługi i działalność inwestycyjna) i pkt 17 (instrument finansowy) jak również z załącznikiem I sekcja C pkt 4 (terminowa transakcja walutowa, instrumenty pochodne) dyrektywy [2004/39/WE] ⁽¹⁾, zaproponowana klientowi oferta konkretnej transakcji (kursu wymiany), która, w formie prawnej umowy kredytu denominowanego w walucie obcej polega na transakcji kasowej w chwili wypłaty i terminowej w chwili spłaty, dokonywana jest za pomocą zamiany na forinty określonej kwoty zarejestrowanej w walucie obcej i naraża kredyt klienta na skutki i ryzyko (ryzyko kursowe) rynku kapitałowego, stanowi instrument finansowy?
- 2) Czy należy uznać, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 6 (transakcje na własny rachunek) i z załącznikiem I sekcja A pkt 3 (zawieranie transakcji na własny rachunek) dyrektywy 2004/39/WE prowadzenie działalności w zakresie transakcji na własny rachunek odnośnie do wskazanego w pytaniu pierwszym instrumentu finansowego stanowi usługę lub działalność inwestycyjną?
- 3) Czy instytucja finansowa powinna dokonać wprowadzonej w art. 19 ust. 4 i 5 tej dyrektywy oceny adekwatności, uwzględniając, że terminowa transakcja walutowa – która stanowi usługę inwestycyjną związaną z pochodnymi instrumentami finansowymi – została zaoferowana jako część innego produktu finansowego (a mianowicie umowy kredytu) i że ten instrument pochodny stanowi sam w sobie kompleksowy instrument finansowy? Czy należy uznać, że art. 19 ust. 9 tej dyrektywy nie znajduje zastosowania, ze względu na to, iż, ponieważ ryzyko, jakie ponosi klient odnośnie do kredytu i instrumentu finansowego jest zasadniczo odmienne, niezbędne jest przeprowadzenie oceny adekwatności w zakresie, w jakim transakcja ta obejmuje instrument pochodny?

- 4) Czy z obejścia art. 19 ust. 4 i 5 dyrektywy wynika stwierdzenie nieważności umowy kredytu zawartej przez bank z klientem?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 2 lipca 2014 r. – Marc Hußock, Ute Hußock, Michelle Hußock, Florian Hußock przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-316/14)

(2014/C 303/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marc Hußock, Ute Hußock, Michelle Hußock, Florian Hußock

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (¹)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-317/14)

(2014/C 303/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że wymagając od kandydatów na stanowiska w administracji lokalnej w regionach francuskojęzycznym i niemieckojęzycznym, z których dyplomów lub certyfikatów nie wynika, że ukończyli studia w danym języku, uzyskania certyfikatu wydawanego przez SELOR, po uprzednim zdaniu egzaminu przeprowadzanego przez tę organizację, który stanowi wyłączny dowód znajomości języka wymaganej do podjęcia pracy na tych stanowiskach, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 45 TFUE i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustanowiony w ustawodawstwie belgijskim wymóg przedstawienia przez kandydatów na stanowiska w administracji lokalnej w regionach francuskojęzycznym i niemieckojęzycznym, z których dyplomów nie wynika, że ukończyli studia w danym języku, certyfikatu, który stanowi wyłączny dowód znajomości języka wymaganej do podjęcia pracy na tych stanowiskach, wypełnia znamiona dyskryminacji zakazanej w art. 45 TFUE oraz w rozporządzeniu (UE) nr 492/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 lipca 2014 r. – Szemerey Gergely przeciwko
Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve**

(Sprawa C-330/14)

(2014/C 303/37)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Szemerey Gergely.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę elastyczności i możliwości zmiany z [motywu] 20 rozporządzenia (WE) nr 796/2004⁽¹⁾, [motyw] 27 tego rozporządzenia i [motywy] 18, 23 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że jest sprzeczne z nimi uregulowanie krajowe, zgodnie z którym w przypadku uprawy rzadkiej odmiany roślin należy dołączyć do wniosku o zapłatę świadectwo dotyczące rzadkiej odmiany, biorąc pod uwagę praktykę administracyjną, zgodnie z którą wniosek o świadectwo przed wnioskiem o zapłatę dopuszczalny był jedynie w okresie od dnia 2 do 15 kwietnia 2010 r., możliwe było jego jednoczesne załączenie jedynie w chwili złożenia jedynego wniosku i uregulowanie nie pozwalało na późniejsze uzupełnienie wady wniosku polegającej na braku świadectwa?
- 2) Czy przepis ten jest zgodny z obowiązkiem państw członkowskich do nienarażania celów wspólnej polityki rolnej lub też czy można stwierdzić, że skuteczność wykonywania prawa do pomocy rolnej dla rolników, którzy uprawiają rzadkie odmiany roślin, wynikającej z prawa Unii staje się nie możliwa, lub nadmiernie utrudniona i nieprzewidywalna w 2010 r. w chwili zmiany przepisów prawa [zmiana art. 43 ust. 6 rozporządzenia ministra ds. rolnictwa i rozwoju wsi nr 61/2009 (z dnia 14 kwietnia), wprowadzona do przepisów prawa przez rozporządzenie ministra ds. rolnictwa i rozwoju wsi nr 31/2010 (z dnia 30 marca)]?

- 3) Czy jest sprzeczna z [motywami] 57 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 lub 75 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, a w szczególności z zasadą proporcjonalności praktyka administracyjna, która w przypadku braku świadectwa dotyczącego rzadkiej odmiany roślin, bez uwzględnienia intencji, zaniedbania lub okoliczności, nakłada sankcję z tytułu zawyżonej deklaracji w odniesieniu do całego wniosku, przy czym wniosek o zapłatę w pozostałej części w odniesieniu do całej działki spełnia przesłanki przyznania pomocy, ponieważ rolnik uprawia zadeklarowaną roślinę na zadeklarowanej powierzchni?
- 4) Czy powody zwalniające z odpowiedzialności przewidziane w [motywach 67 lub 71 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 lub zawarte w [motywie] 75 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 mają zastosowanie w przypadku, w którym rolnik zarzuca istnienie sprzecznej lub niestosowanej praktyki administracyjnej, lub wyjątkowych okoliczności, i zamierza wykazać, że powodem jego błędu był błąd organu?
- 5) Czy dopuszczenie deklaracji siły wyższej przedstawionej przez rolnika w związku z utratą wszystkich zbiorów (siewu) ma status prawidłowej informacji, o której mowa w [motywach 67 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 i 93 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, na którą powołuje się rolnik w odniesieniu do braku przedstawienia świadectwa dotyczącego rzadkiej rośliny, a w konsekwencji czy oznacza ono zwolnienie z sankcji w odniesieniu do całego wniosku?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu, a także wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 316, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 8 lipca 2014 r. – Petar Kezić s.p. Trgovina Prizma przeciwko Republice Slovenii

(Sprawa C-331/14)

(2014/C 303/38)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Petar Kezić s.p. Trgovina Prizma

Druga strona postępowania: Republika Słowenii – Ministerstwo Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie – w której osoba nabywa działki jako osoba fizyczna bez naliczania jej w związku z tym podatku VAT a następnie wznosi na tych działkach jako samodzielny przedsiębiorca centrum handlowe, po czym wpisuje do aktywów trwałych swego przedsiębiorstwa na podstawie krajowych przepisów rachunkowych tylko część działek, na których wznosi centrum handlowe, aby później sprzedać to centrum wraz ze wszystkimi działkami zlecniodawcy wzniesionego budynku – należy uznać, że osoba taka, ze względu na fakt niewpisania działek do aktywów trwałych jej przedsiębiorstwa, nie włącza tych działek do systemu podatku VAT a zatem nie jest w chwili ich sprzedaży podatnikiem mającym obowiązek obliczyć a następnie uiścić należny podatek VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG) (Dz.U. L 145, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons
(Belgia) w dniu 9 lipca 2014 r. – Państwo belgijskie przeciwko Nathalie De Fruytier**

(Sprawa C-334/14)

(2014/C 303/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: państwo belgijskie

Strona pozwana: Nathalie De Fruytier

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 część A ust. 1 lit. b i c szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾ sprzeciwia się temu, aby transport próbek i organów do celów przeprowadzenia analizy medycznej albo zapewnienia opieki medycznej lub terapeutycznej, wykonywany przez osobę trzecią prowadzącą samodzielną działalność gospodarczą, której świadczenia są objęte zwrotem z systemu zabezpieczeń społecznych na rzecz klinik i laboratoriów, był zwolniony z podatku VAT z tytułu świadczeń towarzyszących świadczeniom o charakterze medycznym, czyli świadczeniom mającym na celu diagnozowanie, leczenie i, w miarę możliwości, wyleczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych?
- 2) Czy działalność polegająca na transporcie próbek i organów do celów przeprowadzenia analizy medycznej albo zapewnienia opieki medycznej lub terapeutycznej, wykonywana przez osobę trzecią prowadzącą samodzielną działalność gospodarczą, której świadczenia są objęte zwrotem z systemu zabezpieczeń społecznych na rzecz klinik i laboratoriów w celu przeprowadzania analiz medycznych, może być objęta zwolnieniem z podatku zgodnie z art. 13 część A ust. 1 lit. b i c szóstej dyrektywy VAT?
- 3) Czy zawarte w art. 13 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy pojęcie innych oficjalnie uznanych placówek o podobnym charakterze należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono spółki prywatne, których świadczenia polegają na transporcie próbek pochodzących od ludzi w celu przeprowadzenia analizy niezbędnej do osiągnięcia przez szpitale i zakłady opieki zdrowotnej celów terapeutycznych?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

SĄD

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 lipca 2014 r. – Deza przeciwko ECHA

(Sprawa T-189/14)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Będące w posiadaniu ECHA dokumenty zawierające informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w złożonym przez nie wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji chemicznej — Decyzja o udzieleniu osobie trzeciej dostępu do dokumentów — Wniosek o zawieszenie wykonania — Pilny charakter — Fumus boni juris — Wyważenie interesów)

(2014/C 303/40)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: A. Iber, M. Heikkilä i T. Zbihlej, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie zawieszenia wykonania decyzji ECHA z dnia 24 stycznia 2014 r. o ujawnieniu niektórych informacji przedstawionych przez skarżącą w ramach procedury dotyczącej wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji ftalan di(2-etyloheksyl) (DEHP).

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) AFA-C-0000004274-77-09/F z dnia 24 stycznia 2014 r. w zakresie, w jakim udzielono w niej osobie trzeciej, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, dostępu do sprawozdania w przedmiocie bezpieczeństwa chemicznego i analizy roztworów będących zamiennikami substancji ftalan di(2-etyloheksyl) (DEHP) w wersji bardziej szczegółowej niż wersja zawierająca zaciemnienia wskazane we wniosku w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego i zamieszczona w załącznikach A.4.5 i A.4.6 do tego wniosku, z wyjątkiem, po pierwsze, informacji dotyczących klasyfikacji i oznaczania substancji, a po drugie, danych odnoszących się konkretnie i wyłącznie do spółek Arkema France, Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn S.A. i Vinyloop Ferrara S.p.A.
- 2) Nakazuje się ECHA powstrzymanie się od ujawnienia:
 - sprawozdania w przedmiocie bezpieczeństwa chemicznego i analizy roztworów będących zamiennikami substancji ftalan di(2-etyloheksyl) (DEHP), o których mowa w pkt 1 sentencji niniejszego postanowienia, w wersji bardziej szczegółowej niż ta określona w pkt 1 tej sentencji;
 - sprawozdań w przedmiocie bezpieczeństwa chemicznego i analizy roztworów będących zamiennikami substancji ftalan di(2-etyloheksyl) (DEHP), przedstawionych przez spółki Arkema France, Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn i Vinyloop Ferrara oraz będących przedmiotem decyzji ECHA AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F i AFA-C-0000004151-87-08/F w zakresie, w jakim dokumenty te są identyczne z tymi, które objęto ochroną na mocy pkt 1 niniejszej sentencji.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – Wine in Black przeciwko OHIM – Quinta do Noval – Vinhos (Wine in Black)

(Sprawa T-420/14)

(2014/C 303/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wine in Black GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Bauer i V. Ahmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Quinta do Noval – Vinhos, SA (Pinhão, Portugalia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 marca 2014 r. w sprawie R 1601/2013-1 w całości;
- obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Wine in Black” dla towarów i usług z klas 33, 35 i 42 – zgłoszenie nr 1 094 907

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Quinta do Noval – Vinhos, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „NOVAL BLACK” dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – Viscas przeciwko Komisji

(Sprawa T-422/14)

(2014/C 303/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viscas Corporation (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: adwokat J.F. Bellis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w części, w jakiej stwierdzono w niej popełnienie naruszenia w okresie od 1 października 2001 r. do 28 stycznia 2009 r.;

- uchylenie nałożonej na nią grzywny lub obniżenie kwoty tej grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej decyzji strona skarżąca domaga się stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów:

1. Zarzuty pierwszy i drugi, w których twierdzi, że Komisja popełniła błąd, stwierdzając udział skarżącej w naruszeniu obejmującym okres od 1 października 2001 r. do 28 stycznia 2009 r.
2. Zarzuty trzeci i czwarty, w których twierdzi, że zastosowanie przez Komisję pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ narusza zasady proporcjonalności oraz równej ochrony, ponieważ i) uprzywilejowuje w nieproporcjonalny sposób europejskich producentów kabli elektrycznych oraz ii) ignoruje istotne różnice w udziale poszczególnych producentów w popełnieniu naruszenia.
3. Zarzut piąty, w którym twierdzi, że Komisja popełniła błąd, przypisując skarżącej wartość sprzedaży zrealizowanej przez jej udziałowców do celów ustalenia wysokości grzywny podlegającej wymierzeniu.
4. Zarzut szósty, w którym twierdzi, że Komisja błędnie zwiększyła część wartości sprzedaży podlegającej uwzględnieniu na podstawie połączonych udziałów stron w rynku.
5. Zarzut siódmy, w którym twierdzi, że Komisja popełniła błąd, nie stosując obniżki kwoty grzywny z tytułu okoliczności łagodzących.
6. Zarzut ósmy, w którym strona skarżąca wnosi do Sądu o skorzystanie z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania i znaczne obniżenie kwoty grzywny, która została na nią nałożona.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji

(Sprawa T-424/11)

(2014/C 303/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, F. Heringa i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia skarżącemu dostępu do dokumentów wnioskowanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, doręczonej skarżącemu w piśmie z dnia 3 kwietnia 2014 r. o sygnaturze SG.B.4/LR/rc – sg.dsg2.b.4(2014) 1028887;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia dostępu do sprawozdania Komisji w sprawie oceny skutków, a także opinii Rady ds. Oceny Skutków w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska dotyczącej transpozycji trzeciego filaru konwencji z Århus do prawa Unii Europejskiej i państw członkowskich.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku zastosowania art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ oraz naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała przewidziany w tym przepisie wyjątek od zasady dostępu do dokumentów, jako że dokumenty, o które się zwrócono, nie wchodziły w skład procesu podejmowania decyzji przez Komisję. Skarżący podnosi też, że Komisja nie uzasadniła dlaczego przepis ten ma zastosowanie.
2. Zarzut drugi, podniesiony pomocniczo, dotyczący błędnego zastosowania art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego nawet gdyby przepis ten miał zastosowanie, Komisja nie wykazała, że udostępnienie mu żądanych dokumentów naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję oraz nie udzieliła konkretnych wyjaśnień w tym zakresie.
3. Zarzut trzeci, podniesiony pomocniczo, dotyczący błędnego zastosowania kryterium nadrzędnego interesu publicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego nawet gdyby przepis ten miał zastosowanie, Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała kryterium wyważenia nadrzędnego interesu publicznego oraz nie wykazała, że nadrzędny interes publiczny nie przemawia za udostępnieniem żądanych dokumentów. Skarżący podnosi też, że wyjaśnienia Komisji w tym względzie są niewystarczające.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/14)

(2014/C 303/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, F. Heringa i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia skarżącemu dostępu do dokumentów wnioskowanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, doręczonej skarżącemu w piśmie z dnia 1 kwietnia 2014 r. o sygnaturze SG.B.4/LR/rc-sg.dsg2.b.4(2014) 1029188;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia dostępu do sprawozdania Komisji w sprawie oceny skutków, a także opinii Rady ds. Oceny Skutków w sprawie zmiany ram prawnych UE dotyczących inspekcji i nadzoru w zakresie ochrony środowiska na szczeblu krajowym i szczeblu Unii.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-424/14 ClientEarth przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Brugg Kabel i Kabelwerke Brugg przeciwko Komisji

(Sprawa T-441/14)

(2014/C 303/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brugg Kabel AG (Brugg, Szwajcaria), Kabelwerke Brugg AG Holding (Brugg) (przedstawiciele: adwokaci A. Rinne, A. Boos i M. Lichtenegger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE, art. 1 pkt 2, art. 2 lit. b) i – w zakresie, w jakim dotyczy on skarżących – art. 3 decyzji pozwanej z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne;
- ewentualnie, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, obniżenie według uznania Sądu wysokości grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 lit. b) decyzji pozwanej z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne;
- w każdym razie, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu z powodu nieprzyznania dostępu do akt sprawy i doręczenia żądań udzielenia informacji i zarzutów w języku angielskim
 - W powyższym względzie skarżące twierdzą między innymi, że pozwana powinna była rozpatrzyć uwagi innych adresatów w kwestii pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w związku z dostępem do akt sprawy tak samo jak inne ewentualnie odciażające pisma procesowe.
 - Następnie skarżące podnoszą, że w przypadkach jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia dostęp do uwag innych uczestników w przedmiocie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów stanowi proceduralny korelat przypisania naruszeń innych uczestników.
 - Ponadto przedstawione zostaje twierdzenie, że skarżące jako przedsiębiorstwa mające siedzibę w niemieckojęzycznym kantonie Argowia (Szwajcaria) mają prawo prowadzić korespondencję ze skarżącą w języku niemieckim, ponieważ stanowi on język urzędowy, a nawet język roboczy pozwanej.

2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji pozwanej w zakresie naruszeń popełnionych przez państwa trzecie bez skutków dla EOG:

— W tym miejscu skarżące utrzymują, że samo ogólne twierdzenie co do istnienia jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia nie wystarcza do ustalenia kompetencji pozwanej w zakresie naruszeń popełnionych przez państwa trzecie. Wręcz przeciwnie, także w takim przypadku pozwana powinna była ich zdaniem szczegółowo zbadać projekty bądź zachowania poza EOG w świetle ich bezpośrednich, istotnych i przewidywalnych skutków w EOG.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia domniemania niewinności wskutek przesunięcia i rozciągnięcia ciężaru dowodu w ramach jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia:

— Zdaniem skarżącym naruszeniom brakuje jednolitości, zwłaszcza jeśli chodzi o kable lądowe i morskie. Nie mamy tu bowiem do czynienia z identycznością towarów i usług, jak również sposobu wykonania, przy czym istnieje tylko częściowa identyczność przedsiębiorstw i osób fizycznych biorących udział w naruszeniach. Co więcej, naruszenia nie są komplementarne.

— Pozwana powinna była przedłożyć osobno dla każdego z przedsiębiorstw niepodważalne i spójne dowody naruszenia w szczególności odnoszące się do początku udziału w naruszeniu, ale także do jego nieprzerwanego czasu trwania.

— W przypadku zwykłego częściowego pośredniego udziału w jednolitym i powtarzającym się względnie jednym i ciągłym naruszeniu pozwana powinna konkretnie wykazać, że dane przedsiębiorstwo chciało przyczynić się do osiągnięcia wszystkich wspólnych celów i wiedziało o wszystkich pozostałych niezgodnych z prawem zachowaniach pozostałych uczestników w ramach całościowego planu bądź mogło było je rozsądnie przewidzieć. Jako że pozwanej nie udało się przedstawić tego dowodu względnie uczyniła to ona w sposób niekompletny, nie powinna ona była pociągnąć skarżących do odpowiedzialności za całość antykonkurencyjnego zachowania.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku przeprowadzenia dochodzenia i obowiązku uzasadnienia poprzez błędne stwierdzenie okoliczności faktycznych i sfałszowanie dowodów:

— W opinii skarżących decyzja opiera się na szeregu założeń faktycznych, w odniesieniu do których pozwana nie przedłożyła niepodważalnych i spójnych dowodów. W szczególności jeśli chodzi o domniemany początek udziału skarżących, pozwana fałszuje dowody, wyciąga spekulacyjne wnioski i nie rozważyła co najmniej tak samo wiarygodnych alternatywnych wyjaśnień.

— Co więcej, zdaniem skarżących decyzja jest wewnętrznie sprzeczna, gdyż w jej sentencji stwierdzono jedno i ciągłe naruszenie, podczas gdy w uzasadnieniu jest mowa o jednolitym i powtarzającym się naruszeniu.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa materialnego z powodu błędnego zastosowania art. 101 TFUE względnie art. 53 porozumienia EOG

Zdaniem skarżących pozwana narusza art. 101 TFUE względnie art. 53 porozumienia EOG, przypisując skarżącym za pomocą koncepcji prawnej jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia porozumienia innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu, w których to porozumieniach skarżące nie były obiektywnie w stanie brać udziału.

6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy z powodu błędnego obliczenia grzywny:

— Zdaniem skarżących odejście od podstawowej reguły przewidzianej w pkt 13 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien przy ustalaniu roku odniesienia jest arbitralne, zwłaszcza że nie zostało to wystarczająco uzasadnione.

— Ponadto paradoksalne i sprzeczne z zakazem *ne bis in idem* jest postępowanie tego rodzaju, że przy ustalaniu wagi naruszenia w ramach obliczania podstawowej kwoty grzywny za podstawę przyjmuje się jednolite i powtarzające się względnie jedno i ciągłe naruszenie, którego waga została jednolicie ustalona na 15 %, przy czym jednocześnie ustala się dodatkową podwyżkę w wysokości 2 % za udział w niektórych częściach tego całego kartelu. Już przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny pozwana powinna była uwzględnić fakt, że skarżące nie były odpowiedzialne za cały kartel.

- Przy zaliczaniu skarżących do kategorii współuczestników lub uczestników ubocznych pozwana powinna była wziąć pod uwagę faktyczną rolę skarżących w całym kartelu, a nie przypadkową i niemającą znaczenia liczbę środków dowodowych.
- Skarżące podnoszą także, iż obniżka kwoty grzywny o 5 % jest zbyt mała i nie odzwierciedla różnego znaczenia organizatorów kartelu i głównych uczestników z jednej strony oraz niewielkiego udziału skarżących z drugiej strony.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2014 r. – Furukawa Electric przeciwko Komisji

(Sprawa T-444/14)

(2014/C 303/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Furukawa Electric Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: C. Pouncey, A. Luke i L. Geary, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 9 lit. a) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG obejmujące Furukawę trwało od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r. Ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 9 lit. a) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że naruszenie obejmujące Furukawę rozpoczęło się w dniu 18 lutego 1999 r. lub że bezpośredni udział Furukawy w naruszeniu był kontynuowany po dniu 11 czerwca 2001 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. n) decyzji lub znaczne obniżenie kwoty grzywny;
- gdyby w ramach skargi wniesionej przez VISCAS Corporation Sąd miał wydać wyrok obniżający kwotę grzywny nałożonej w art. 2 lit. p) decyzji za naruszenia popełnione przez VISCAS Corporation, za które Furukawa ponosi solidarną odpowiedzialność, stwierdzenie, że Furukawa ma prawo do równoważnej obniżki kwoty grzywny, do zapłaty której jest solidarnie zobowiązana;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca zmierza do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ dokonała błędnej analizy zachowania mającego miejsce od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r. Skarżąca podnosi, że:
 - Komisja nie wykazała w tym okresie istnienia naruszenia obejmującego skarżącą, opisanego w zaskarżonej decyzji;
 - ewentualnie Komisja nie wykazała, że naruszenie obejmujące skarżącą rozpoczęło się w dniu 18 lutego 1999 r.

2. Zarzut drugi, podniesiony pomocniczo, dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, twierdząc, że skarżąca uczestniczyła w dalszym ciągu w naruszeniu po dniu 11 czerwca 2001 r. lub że „w dalszym ciągu” uczestniczyła w nim za pośrednictwem VISCAS Corporation po dniu 30 września 2001 r.
3. Zarzut trzeci, podniesiony pomocniczo, dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu w odniesieniu do zakresu udziału skarżącej w naruszeniu.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że grzywna nałożona na skarżącą w odniesieniu do okresu przed dniem 1 października 2001 r. jest przedawniona.
5. Zarzut piąty, podniesiony pomocniczo, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów przy obliczeniu grzywny nałożonej na skarżącą, gdyż:
 - użyła nieodpowiednich wartości sprzedaży, by obliczyć grzywnę podlegającą nałożeniu na skarżącą;
 - błędnie obliczyła mnożnik dotyczący czasu trwania;
 - nie zastosowała okoliczności łagodzących względem skarżącej.
6. Zarzut szósty, w ramach którego skarżąca wnosi do Sądu o objęcie jej jakąkolwiek obniżką grzywny, którą Sąd mógłby przyznać VISCAS Corporation na podstawie wniesionej przez VISCAS Corporation skargi o stwierdzenie nieważności lub skargi zmierzającej do zmiany kwoty grzywny nałożonej na tę ostatnią w zaskarżonej decyzji.
7. Zarzut szósty dotyczący tego, że grzywna jest w każdym razie ewidentnie nieproporcjonalna, zbyt wygórowana i nieodpowiednia, w związku z czym Sąd powinien skorzystać z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 celem skontrolowania wysokości grzywny i znacznego jej obniżenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – ABB przeciwko Komisji

(Sprawa T-445/14)

(2014/C 303/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: ABB Ltd (Zurich, Szwajcaria); ABB AB (Västerås, Szwecja) (przedstawiciele: I. Vandenborre i S. Dionnet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji, w którym Komisja stwierdza, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze podziemnych kabli elektrycznych lub podwodnych morskich kabli elektrycznych (bardzo) wysokiego napięcia, w zakresie w jakim owo ustalenie obejmuje wszystkie projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV (a nie tylko projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 220 kV);

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji, w którym Komisja stwierdza, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze podziemnych kabli elektrycznych lub podwodnych morskich kabli elektrycznych (bardzo) wysokiego napięcia, w zakresie w jakim owo ustalenie obejmuje wszystkie akcesoria odnoszące się do projektów dotyczących podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV (a nie tylko akcesoria odnoszące się do projektów dotyczących podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 220 kV);
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim Komisja stwierdza, że uczestnictwo skarżących w naruszeniu rozpoczęło się w dniu 1 kwietnia 2000 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące zmierzają do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, iż naruszenie obejmowało wszystkie projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV, podczas gdy z akt sprawy Komisji jasno wynika, że nie wszystkie projekty związane z napięciem poniżej 220 kV były objęte naruszeniem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, stwierdzając uczestnictwo skarżących w takim naruszeniu obejmującym wszystkie projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, iż naruszenie obejmowało wszystkie akcesoria do podziemnych kabli elektrycznych związane z projektami wymagającymi podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV, podczas gdy dowody zawarte w aktach sprawy Komisji wskazują, że naruszenie obejmowało jedynie akcesoria do kabli elektrycznych związanych z projektami wymagającymi podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 220 kV.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, iż skarżące uczestniczyły w naruszeniu od dnia 1 kwietnia 2000 r.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła domniemanie niewinności, przyjmując, iż uczestnictwo skarżących w naruszeniu rozpoczęło się w możliwie najwcześniejszym momencie.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest nieodostatecznie uzasadniona, wbrew wymogowi przewidzianemu w art. 296 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – Sumitomo Electric Industries i J-Power Systems przeciwko Komisji

(Sprawa T-450/14)

(2014/C 303/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Sumitomo Electric Industries Ltd (Osaka, Japonia); J-Power Systems Corp. (Tokio) (przedstawiciele: M. Hansen, L. Crocco, J. Ruiz Calzado i S. Völcker, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że skarżące są odpowiedzialne za jednolite, złożone i ciągle naruszenie obejmujące znowę między producentami europejskimi i znowę w konfiguracji A/R, lub ewentualnie – znaczne obniżenie kwoty grzywny;
- tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 8 lit. a)–c) decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała tam, że skarżące są odpowiedzialne za naruszenie w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 lit. m) decyzji Komisji i obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące, zważywszy na szczególnie ograniczone uczestnictwo skarżących w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości, ponieważ opiera się ona w znacznym zakresie na dowodach zajętych nielegalnie w pomieszczeniach Nexans SA i Nexans France;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała jednolitego, złożonego i ciągłego naruszenia obejmującego porozumienie między azjatyckimi i europejskimi producentami przewidujące obowiązek trzymania się przez nich z dala od ich odnośnych rynków krajowych oraz porozumienie w sprawie podziału projektów w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) między europejskie przedsiębiorstwa.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszyła prawo przy stosowaniu art. 101 TFUE w zakresie, w jakim nie wykazała ona w zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający pod względem prawnym uczestnictwa skarżących w naruszeniu przez cały czas jego trwania.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się błędów w ocenie przy obliczaniu grzywny nałożonej na skarżące, jako że nałożona grzywna nie odzwierciedla wagi naruszenia i szczególnie ograniczonej roli skarżących przez znaczny czas jego trwania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony, ponieważ zaskarżona decyzja opiera się w przeważającym zakresie na dowodach, które Komisja nielegalnie zajęła podczas kontroli w pomieszczeniach Nexans.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Fujikura przeciwko Komisji

(Sprawa T-451/14)

(2014/C 303/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fujikura Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: L. Gyselen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- obniżenie grzywny nałożonej na nią w art. 2 lit. o) decyzji z tytułu jej bezpośredniego uczestnictwa w kartelu od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. p) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza tam, że Fujikura jest solidarnie zobowiązana do zapłaty grzywny nałożonej na Viscas za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 28 stycznia 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, wliczając wartość niezależnej sprzedaży spółek dominujących Viscas w 2004 r. do wartości sprzedaży wykorzystanej do obliczenia podstawowej kwoty grzywny. Skarżąca podnosi, że uczestniczyła ona jedynie w domniemywanym kartelu do dnia 30 września 2001 r. i że jej niezależna sprzedaż w 2004 r. nie była związana z kartelem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż nie uwzględniła dostatecznie ograniczonego znaczenia japońskich przedsiębiorstw w ramach kartelu, gdy obliczała podstawową kwotę grzywny. Skarżąca podnosi, że skoro stała w obliczu poważnych przeszkód technicznych i handlowych w wejściu na rynek europejski, jej zobowiązanie do niekonkurowania w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) nie miało wpływu na skuteczność porozumień w sprawie podziału klientów w EOG między producentów europejskich. Dlatego też Komisja winna była bardziej zróżnicować współczynnik wagi naruszenia wykorzystany do obliczenia grzywien nałożonych na skarżącą (lub innych producentów azjatyckich) oraz na producentów europejskich.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, przyjmując odpowiedzialność skarżącej jako spółki dominującej za grzywnę nałożoną na Viscas również poczynwszy od dnia 1 stycznia 2005 r. Skarżąca twierdzi, że gdy w styczniu 2005 r. Viscas stała się w pełni funkcjonującym wspólnym przedsiębiorstwem, więzi prawne (na przykład sprawozdawczość), więzi organizacyjne (na przykład oddelegowanie stałych członków zarządu) oraz więzi ekonomiczne (na przykład poręczanie pożyczek) między Viscas a skarżącą stały się zbyt luźne, by Komisja mogła uznać, że skarżąca w dalszym ciągu wywierała decydujący wpływ na Viscas w okresie trwania naruszenia między styczniem 2005 r. a styczniem 2009 r.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. –Pannonhalmi Főapátság przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-453/14)

(2014/C 303/50)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság (Pannonhalma, Węgry) (przedstawiciel: D. Sobor, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji MS/sd[IPOL-COM-PETI D (2014) 14486] komisji ds. petycji Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r., którą zarządza się odrzucenie petycji przedstawionej w sprawie zamku Lónyay w Rusovcach (Słowacja),
- nakazanie komisji ds. petycji Parlamentu Europejskiego rozpoznanie petycji i podjęcie prawem wymaganych kroków,
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że komisja ds. petycji naruszyła przepisy postępowania poprzez brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

W tym zakresie skarżąca wskazuje, że zgodnie z art. 201 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego, petycje, które komisja uznaje za niedopuszczalne są odrzucane, z doręczeniem osobom, które zwróciły się z petycją, decyzji wraz z uzasadnieniem. Skarżący dodaje, że wbrew postanowieniom tego artykułu skarżąca nie wyraziła powodów, dla których stwierdziła, że treść petycji nie pozostaje w związku z zakresem działalności Unii. Skarżąca powołuje również wyrok Sądu wydany w sprawie T-308/07 Tegebauer/Parlament z dnia 14 września 2011 r.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2014 r. – AETMD przeciwko Radzie

(Sprawa T-460/14)

(2014/C 303/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association européenne des transformateurs de maïs doux (AETMD) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop i J. Charles, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 307/2014 z dnia 24 marca 2014 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 875/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren pochodzącej z Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009;
- nakazanie Radzie sprostowania rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 875/2013, uwzględniając stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 307/2004;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca utrzymuje, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 1225/2009⁽¹⁾, ponieważ nie przeprowadziły prawidłowej oceny okoliczności, czy sprzedaż krajowa River Kwai International Food Industry była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym i czy w konsekwencji sprzedaż ta powinna stanowić podstawę obliczenia wartości normalnej River Kwai International Food Industry.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje naruszyły art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady nr 1225/2009, ponieważ nie dokonały obiektywnego porównania ceny eksportowej stosowanej przez River Kwai International Food Industry z wartością normalną.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca twierdzi, że instytucje naruszyły art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 1225/2009, ponieważ nie przeprowadziły prawidłowej oceny domniemanej zmiany marginesu dumpingu River Kwai International Food Industry i trwałego charakteru takiej domniemanej zmiany.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje naruszyły art. 19 ust. 2 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1225/2009, ponieważ nie dostarczyły stronie skarżącej mającego znaczenie streszczenia dowodów, w oparciu o które zamierzały zmienić margines dumpingu River Kwai International Food Industry, oraz nie przedstawiły jej ustaleń, na podstawie których zamierzały zmienić stosowane wobec River Kwai International Food Industry cło antydumpingowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Österreichische Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-463/14)

(2014/C 303/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Österreichische Post AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: H. Schatzmann, J. Bleckmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji w sprawie C (2014) 2093 w zakresie, w jakim nadal należy stosować dyrektywę 2004/17/WE w odniesieniu do udzielania zamówień dotyczących niewymienionych w art. 1 decyzji wykonawczej usług pocztowych, o których wyłączenie wystąpiła skarżąca na podstawie art. 30 ust. 6 dyrektywy 2004/17/WE;
- posiłkowo, jeżeli w opinii Sądu częściowe zaskarżenie zaskarżonej decyzji jest niedopuszczalne albo niemożliwe, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja z punktu widzenia niewymienionych w art. 1 decyzji wykonawczej usług pocztowych jest niezgodna z prawem na podstawie art. 263 ust. 2 TFUE, ponieważ Komisja naruszyła prawo Unii poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię dyrektywy 2004/17/WE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że świadczone przez nią usługi pocztowe poddane są wystarczającej i bezpośredniej konkurencji, tak że zachodzą przesłanki do wyłączenia zgodnie z art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE. Skarżąca ponadto twierdzi, że Komisja niewłaściwie zastosowała kryteria i metody ustanowione przez prawo Unii i orzecznictwo w celu odgraniczenia rynków.

Następnie skarżąca podnosi naruszenie istotnych przepisów postępowania, ponieważ Komisja uchybiła swojemu obowiązkowi dostatecznego uzasadnienia swojej decyzji.

Wreszcie, skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła ogólne podstawowe przepisy postępowania, ponieważ naruszyła prawo skarżonej do bycia wysłuchanym poprzez brak merytorycznego ustosunkowania się do zarzutów skarżącej i przedstawionych przez nią dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2014 r. – Stawycki przeciwko Radzie

(Sprawa T-486/14)

(2014/C 303/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Eduard Stawycki (Belgia) (przedstawiciel: J. Grayston, solicitor, i adwokaci P. Gjørtler, G. Pandey, D. Rovetta i M. Gambardella)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 91) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 33) w zakresie, w jakim na podstawie zaskarżonych aktów nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazie osób i podmiotów, do których stosuje się środki ograniczające;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i przepisów prawa dotyczących ich stosowania, to jest: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku notyfikacji, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, niewłaściwej podstawy prawnej i oczywistego błędu w ocenie.

Skarżący stwierdza, że Rada nie przystąpiła do przesłuchania go i że żadne przeciwnie względy tego nie uzasadniają. Ponadto Rada nie notyfikowała skarżącemu zaskarżonych aktów i w każdym razie akty te zawierają niewystarczające uzasadnienie. Rada nie odpowiedziała na żądania dostępu do informacji i do dokumentów. Poprzez te zaniechania Rada naruszyła prawo skarżącego do obrony, któremu odmówiono możliwości skutecznego przedstawienia argumentów przeciwko ustaleniom Rady, ponieważ o ustaleniach tych nie poinformowano skarżącego. Co więcej, środki przyjęte przez Radę nie są środkami polityki zagranicznej, lecz stanowią raczej międzynarodową współpracę w sprawach karnych i zostały zatem przyjęte na niewłaściwej podstawie prawnej. Wreszcie środki ustanowione przez Radę zostały przyjęte bez należytego uwzględnienia istotnych faktów oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka odnoszącego się do postępowań karnych prowadzonych na terytorium Ukrainy, w szczególności w odniesieniu do ścigania byłych urzędników rządowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2014 r. – Vidmar i in. przeciwko Unii Europejskiej

(Sprawa T-507/14)

(2014/C 303/54)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: Vedran Vidmar (Zagrzeb, Chorwacja); Saša Čaldarević (Zagrzeb); Irena Glogovšek (Zagrzeb); Gordana Grancarić (Zagrzeb); Martina Grgec (Zagrzeb); Ines Grubišić (Vranjic, Chorwacja); Sunčica Horvat Peris (Karlovac, Chorwacja); Zlatko Ilak (Samobor, Chorwacja); Mirjana Jelavić (Virovitica, Chorwacja); Romuald Kantoci (Pregrada, Chorwacja); Svjetlana Klobučar (Zagrzeb); Ivan Kobaš (Županja, Chorwacja); Zlatko Kovačić (Sesvete, Chorwacja); Tihana Kušeta Šerić (Split, Chorwacja); Damir Lemaić (Zagrzeb); Željko Ljubičić (Solin, Chorwacja); Gordana Mahovac (Nova Gradiška, Chorwacja); Martina Majcen (Krapina, Chorwacja); Višnja Merdžo (Rijeka, Chorwacja); Tomislav Perić (Zagrzeb); Darko Radić (Zagrzeb); Damjan Saridžić (Zagrzeb); Darko Graf (Zagrzeb) (representante: D. Graf, abogado)

Strona pozwana: Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Nakazanie w drodze orzeczenia wstępnego zapłaty odszkodowania przez Unię Europejską na podstawie art. 340 ust. [akapit] 2 TFUE z tytułu wszystkich szkód materialnych, jakie wszyscy skarżący ponieśli w okresie od 1 stycznia 2012 r. do chwili, w której skarżący rozpoczęli pracę w charakterze chorwackich woźnych sądowych zgodnie z art. 36 i załącznikiem VII pkt 1 aktu przystąpienia, który wiąże prawnie wszystkie 28 państw podpisujących traktat o przystąpieniu Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, w tym Komisję od dnia 9 grudnia 2011 r., w konsekwencji tego, że Komisja Europejska nie wykonała obowiązku nadzorowania (monitoringu) wynikającego z art. 36 ust. 1 i 2 aktu o przystąpieniu, mającego na celu zapewnienie, że Republika Chorwacji zagwarantuje rozpoczęcie wykonywania zawodu woźnego sądowego przez urzędników chorwackich z dniem 1 stycznia 2012 r., które to zobowiązanie zostało wprowadzone w trakcie negocjacji o przystąpieniu Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej w rozdziale 23 „Sądownictwo i prawa podstawowe”, wymienione w załączniku VII pkt 1 do aktu przystąpienia „Szczególne zobowiązania podjęte przez Republikę Chorwacji podczas negocjacji akcesyjnych”, który stanowi „Dalsza skuteczna realizacja strategii i planu działania dotyczących reformy sądownictwa”.
- Do czasu nabycia prawomocności orzeczenia wstępnego, o którym mowa w tiret pierwsze niniejszej skargi, o zawieszenie postępowania w kwestii łącznej wysokości szkody materialnej, za którą skarżący usiłują uzyskać odszkodowanie od Unii Europejskiej w drodze niniejszej skargi.

- Po uzyskaniu prawomocności przez orzeczenie wstępne, o którym mowa w tiret pierwszym niniejszej skargi, po przeprowadzeniu rozprawy i przedstawieniu dowodów dotyczących ustalenia całej wysokości szkody materialnej, za którą skarżący dochodzą odszkodowania w niniejszej skardze, o nakazanie Unii Europejskiej zapłaty odszkodowania na rzecz każdego ze skarżących za poniesioną szkodę w konsekwencji sprzecznego z prawem niewykonania zobowiązania przez Komisję, o którym mowa w tiret pierwsze niniejszej skargi, to znaczy całej powstałej szkody (*damnum emergens*) wraz z utraconym zyskiem (*lucrum cessans*) skarżących poniesionej w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia przedstawienia przez Sąd ministerstwu skarbu państwa i ministerstwu sprawiedliwości odpowiednich wniosków, łącznie w wysokości 600 000,00 EUR za każdy rok kalendarzowy i dla każdego ze skarżących wraz odsetkami za zwłokę w wysokości 12 % rocznie liczonych;
- w odniesieniu do odszkodowania za łączną powstałą szkodę od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia rzeczywistej zapłaty;
- w odniesieniu do odszkodowania za cały utracony zysk przez skarżących w 2012 r., od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia rzeczywistej zapłaty;
- w odniesieniu do odszkodowania za cały utracony zysk przez skarżących w 2013 r., od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia rzeczywistej zapłaty;
- w odniesieniu do odszkodowania za cały utracony zysk przez skarżących w 2014 r., od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia rzeczywistej zapłaty;
- Po uzyskaniu prawomocności przez orzeczenie wstępne, o którym mowa w tiret pierwszym niniejszej skargi, po przeprowadzeniu rozprawy i przedstawieniu odpowiednich dowodów dotyczących wysokości roszczenia, nakazanie Unii Europejskiej zapłaty kosztów postępowania na rzecz skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnoszą zarzuty zasadniczo analogiczne do zarzutów podniesionych w sprawie T-109/14 *Škugor i in./Unia Europejska* ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142, s. 38.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2014 r. – Staywell Hospitality Group przeciwko OHIM – Sheraton International IP (PARK REGIS)

(Sprawa T-510/14)

(2014/C 303/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Staywell Hospitality Group Pty Ltd (Sydney, Australia) (przedstawiciel: D. Farnsworth, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sheraton International IP LLC (Stamford, Stany Zjednoczone Ameryki)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawach R 240/2013-5 i R 303/2013-5, w zakresie w jakim dotyczy ona sprawy R 240/2013-5, oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „PARK REGIS” dla usług z klas 35, 36 i 43 – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 488 933

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Sheraton International IP LLC

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne i słowne znaki towarowe „ST. REGIS” dla usług z klas 36, 42 i 43, rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „ST. REGIS” dla usług z klasy 36 oraz powszechnie znane w Unii Europejskiej graficzne i słowne znaki towarowe „ST. REGIS”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołań

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2014 r. – GreenPack przeciwko OHIM (greenpack)

(Sprawa T-513/14)

(2014/C 303/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GreenPack GmbH (Hennigsdorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ruess i A. Doepner-Thiele)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie R 2324/2013-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „greenpack” dla towarów z klasy 9 – zgłoszenie nr 11 926 706

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2014 r. – Hispavima przeciwko Komisji**(Sprawa T-514/14)**

(2014/C 303/57)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Hispavima, SL (Murcia, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Ward, A. Barba i J. Torrecilla, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej odzyskanie od inwestorów AIE;
- tytułem żądania ewentualnego, uwzględnienie przedstawionych argumentów i uznanie za bezskuteczny zawarty w art. 4.1 *in fine* nakaz odzyskania rzekomej pomocy jako sprzeczny z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, że nakaz odzyskania pomocy nie może zostać skierowany wcześniej niż publikacja w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 21 września 2011 r. decyzji o wszczęciu postępowania; ponadto, przyjęcie istnienia po stronie spełniających obiektywne warunki AIE podlegających ochronie uzasadnionych oczekiwań odnośnie ulg podatkowych, które zostały zakwestionowane przed opublikowaniem w Dz.U. UE decyzji z 2006 r.;
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 2 tej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem zaproponowaną w jej pkt 263 i 167 metodologię określania rzekomej korzyści, której wartość winni zwrócić inwestorzy i której wartość winna zostać ze względu na pewne nieuwzględnione okoliczności obniżona;
- stwierdzenie nieważności art. 4.1 zaskarżonej decyzji ze względu na to, że przyjmując go Komisja ewidentnie przekroczyła przysługujące jej uprawnienia, gdyż przewiduje on wypłatę inwestorom odszkodowania w przypadku, gdy ustanowione w ramach systemu podatkowego stosowanego do niektórych umów leasingu finansowego, zwanego również hiszpańskim systemem leasingu podatkowego, ulgi podatkowe zostaną uznane za pomoc państwa;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzuty powołane już w sprawach T-401/14 Duro Felguera/Komisja, T-700/13; Bankia/Komisja i T-500/14, Derivados del Flúor/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2014 r. – Grupo Morera & Vallejo y DSA przeciwko Komisji**(Sprawa T-519/14)**

(2014/C 303/58)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Grupo Morera & Vallejo, SL (Sewilla, Hiszpania), DSA, Defensa y Servicios del Asegurado, SA (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez i G. Canalejo Lasarte, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej odzyskanie od inwestorów;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4.1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja wskazała w nich tych inwestorów AIE jako beneficjentów pomocy, którzy winni dokonać jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, uznanie za bezskuteczny skierowany do inwestorów zawarty w art. 4.1 *in fine* nakaz odzyskania pomocy jako sprzeczny z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, że nakaz odzyskania pomocy nie może zostać skierowany wcześniej niż nastąpiła publikacja decyzji o wszczęciu postępowania;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem zaproponowaną w jej pkt 263 i 167 metodologię określania rzekomej korzyści, której wartość winni zwrócić inwestorzy i której wartość winna zostać ze względu na pewne wartości obniżona;
- stwierdzenie nieważności art. 4.1 zaskarżonej decyzji dotyczącego „zakazu przenoszenia ciężaru odzyskania pomocy na inne podmioty” ze względu na to, że zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności zawieranych z podmiotami trzecimi postanowień umownych w przedmiocie kwot, jakie inwestorzy winni zwrócić państwu hiszpańskiemu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione w tej sprawie są podobne do tych podniesionych już w sprawach T-401/14, Duro Felguera/Komisja, T-700/13, Bankia/Komisja i T-500/14, Derivados del Flúor/Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2014 r. – bd breyton-design przeciwko OHIM (RACE GTP)

(Sprawa T-520/14)

(2014/C 303/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: bd breyton-design GmbH (Stockach, Deutschland) (przedstawiciele: adwokaci T. Raab i H. Lauf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie R 1230/2013 w całości;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RACE GTP” dla towarów z klasy 12 – zgłoszenie nr 11 018 918

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 oraz naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2014 r. – Compagnie générale des établissements Michelin przeciwko OHIM – Continental Reifen Deutschland (XKING)

(Sprawa T-525/14)

(2014/C 303/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie générale des établissements Michelin (Clermont-Ferrand, Francja) (przedstawiciel: adwokat L. Carlini)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Continental Reifen Deutschland GmbH (Hanower, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie R 1522/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej oraz drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą, jeśli wstąpi do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Continental Reifen Deutschland GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „XKING” dla towarów z klasy 12 – zgłoszenie nr 10 644 821

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe znaki towarowe nr 5 293 782 i nr 5 560 396, krajowe i międzynarodowe znaki towarowe

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2014 r. – Matratzen Concord przeciwko OHIM – Barranco Rodriguez (Matratzen Concord)

(Sprawa T-526/14)

(2014/C 303/61)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Matratzen Concord GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat I. Selting)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: Mariano Barranco Rodriguez i Pablo Barranco Schnitzler (Sant Just Desvern, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie R 1523/2013-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Matratzen Concord” dla towarów z klas 10, 20, 24 i 35 – zgłoszenie nr 10 359 404

Właściciele znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Mariano Barranco Rodriguez i Pablo Barranco Schnitzler

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „MATRATZEN” dla towarów z klas 20 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 41 ust. 1 lit. a) i art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2014 r. – Information Resources przeciwko OHIM (Growth Delivered)

(Sprawa T-528/14)

(2014/C 303/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Information Resources, Inc. (Chicago, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat C. Schulte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie R 1777/2013-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Growth Delivered” dla usług z klas 35, 41 i 42

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2014 r. – adp Gauselmann przeciwko OHIM (Multi Win)

(Sprawa T-529/14)

(2014/C 303/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie R 1326/2013;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Multi Win” dla towarów i usług z klas 9, 28 i 41 – zgłoszenie nr 11 206 364

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2014 r. – Verein StHD przeciwko OHIM (czarna szarfa)**(Sprawa T-530/14)**

(2014/C 303/64)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Verein Sterbehilfe Deutschland (Verein StHD) (Zürich, Szwajcaria) (przedstawiciel: P. Brauns, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— częściowe odrzucenie zgłoszenia zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 624 483 z dnia 13 sierpnia 2013 r. i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 maja 2014 r. w sprawie R 1940/2013-4;

— zarządzenie dopuszczenia do rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 11 624 483 (także) w odniesieniu do następujących usług:

35: Zbieranie i zestawianie artykułów prasowych według tematów; rozpowszechnianie ogłoszeń reklamowych; rozpowszechnianie materiałów reklamowych [ulotki, prospekty, druki, próbki];

41: Publikowanie książek; ogólna praca publiczna związana z tematem „śmierci” poprzez organizowanie imprez jak seminaria, podróże dyskusyjne i inne imprezy o charakterze edukacyjnym; Wydawanie i publikowanie pism na temat „śmierci”;

44: Porady farmaceutyczne; usługi medyczne; porady zdrowotne; usługi opieki nad chorymi; usługi terapeutyczne; usługi psychologa;

45: świadczone przez podmioty trzecie osobiste i socjalne usługi dotyczące potrzeb indywidualnych, mianowicie porady rodzinne, opieka kliniczna, opieka nad niepełnosprawnymi, eutanazja, wspieranie w chwili śmierci, asysta w chwili śmierci, asysta w chwili śmierci poprzez doradztwo, otucha i wsparcie dla osób dotkniętych tym problemem i osób świadczących opiekę, ogólne porady życiowe przy szczególnym uwzględnieniu tematu „śmierci”, usługi dzienne, nocne czuwanie, opieka na okrągło, usługi w niedziele i dni święte, doradztwo na terenie całej federacji, opieka zewnętrzna na terenie całej federacji;

— obciążenia pozwanego kosztami postępowania w sprawie odwołania R 1940/2013-4 oraz kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający czarną szarfę dla usług z klas 35, 41, 44 i 45 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 624 483

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2014 r. – Alsharghawi przeciwko Radzie

(Sprawa T-532/14)

(2014/C 303/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Bashir Saleh Bashir Alsharghawi (Johannesburg, Republika Południowej Afryki) (przedstawiciel: adwokat É. Moutet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/137/WPZiB i decyzji 2011/178/WPZiB;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Rady w odniesieniu do umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi, ponieważ jego nazwisko nie zostało wymienione w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1970 (2011) i 1973 (2011).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim Rada ograniczyła się według skarżącego do oparcia się na wyżej wymienionych rezolucjach, nie uwzględniając sytuacji osobistej skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony i naruszenia zasady domniemania niewinności ze względu na brak postępowania kontradyktoryjnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych w zakresie, w jakim obejmując skarżącego środkami ograniczającymi, Rada ograniczyła niezgodnie z prawem według skarżącego jego swobodę przemieszczania się i jego prawo własności.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2014 r. – North Drilling Co. przeciwko Rada Unii Europejskiej

(Sprawa T-539/14)

(2014/C 303/66)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: North Drilling Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciele: J. Viñals Camallonga, L. Barriola Urruticoechea i J. Iriarte Ángel, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Rady 2014/222/WPZiB z dnia 16 kwietnia 2014 r., w zakresie, w jakim decyzja ta jej dotyczy i do wykluczenia jej z załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 397/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim ono jej dotyczy i do wykluczenia jej z załącznika do tego rozporządzenia, i
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych, na których opierają się zaskarżone przepisy, ponieważ pozbawione są one rzeczywistej podstawy faktycznej dowodowej.
2. Zarzut drugi dotyczący braku wykonania obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżone przepisy pozbawione są w odniesieniu do skarżącej uzasadnienia odnośnie do rzeczywistych podstaw, a przedstawione uzasadnienie jest nieprecyzyjne, niedokładne i ogólne, uniemożliwiając w ten sposób skarżącej prawidłowe sformułowanie obrony.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa i skutecznej ochrony sądowej w zakresie uzasadnienia przepisów, braku dowodów na podnoszone zarzuty oraz naruszenie prawa do obrony i prawa własności, ponieważ nie wykonano obowiązku uzasadnienia i obowiązku przedstawienia rzeczywistych dowodów, co ma wpływ na pozostałe prawa.
4. Czwarty zarzut opiera się na przekroczeniu kompetencji, ponieważ istnieją wskazówki obiektywne, precyzyjne i zgodne, które pozwalają na stwierdzenie, że Rada nadużywając swojej pozycji w sprzeczny z prawem sposób przyjęła środki sankcjonujące dążąc do osiągnięcia innych celów niż przez nią wskazane
5. Piąty zarzut opiera się na nieprawidłowej wykładni przepisów prawa, które zastosowano, ponieważ dokonano zbyt szerokiej wykładni i zbyt szerokiego zastosowania, co jest niedopuszczalne w przypadku przepisów sankcjonujących.
6. Szósty zarzut opiera się na naruszeniu prawa własności, ponieważ zostało ono ograniczone bez uzasadnienia i z naruszeniem zasady proporcjonalności.
7. Siódmy zarzut opiera się na naruszeniu zasady równego traktowania, ponieważ naruszono pozycję konkurencyjną skarżącej, przy czym brak było powodów ku temu.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Antica Azienda Agricola Vitivinicola Dei Conti Leone De Castris przeciwko OHIM – Vicente Gandía Pla (ILLIRIA)

(Sprawa T-541/14)

(2014/C 303/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antica Azienda Agricola Vitivinicola Dei Conti Leone De Castris Srl (Salice Salentino, Włochy)
(przedstawiciel: adwokat D. Russo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Vicente Gandía Pla SA (Chiva, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie R 917/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ILLIRIA” dla „win” z klasy 33 – zgłoszenie nr 10 599 033

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Vicente Gandía Pla SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy znak towarowy nr 8 299 653

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i uwzględnienie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 12 czerwca 2014 r. – Makhoul i in. przeciwko Radzie
(Sprawy połączone T-432/11, T-490/11, T-649/11, T-651/11, T-97/12, od T-99/12 do T-102/12 i T-446/12T) ⁽¹⁾

(2014/C 303/68)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 8 lipca 2014 r. – Gemeente Bergen op Zoom przeciwko Komisji**(Sprawa T-641/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 303/69)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 25 czerwca 2014 r. – José Manuel Baena Grupo przeciwko OHIM – Neuman (Siedząca postać)**(Sprawa T-28/14) ⁽¹⁾**

(2014/C 303/70)

Język postępowania: hiszpański

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL